

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 52.

ΤΟΜΟΣ Γ'.

13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1894

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Καθ' ἃ εὐχερῶς προεβλέπετο, ἅπας ὁ τεχνητὸς ἐκείνος ἢ ὄλως ἐπιπόλαιος πυρετὸς περὶ τὸν συνασπισμὸν τῆς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Βουλῇ ἀντιπολιτεύσεως εἰς οὐδὲν ἀπέληξεν, ἐπανειλημμένοι δὲ τῆς ἀλληλομαχοῦσης ταύτης συμμαχίας κοινοβουλευτικαὶ ἐπιθέσεις κατὰ τῆς κυβερνήσεως τοῦτο μόνον καὶ αὖθις διετράνωσαν, ὅτι ὁ κ. Τρικοῦπης ἀριστα πάντων οἶδε καὶ τὴν ἑαυτοῦ πλειοψηφίαν νὰ συγκρατῆ παρά τὰς πάντοτε ὑφισταμένας δυσαρδεκείας πολλῶν τῶν φίλων αὐτοῦ καὶ τὴν ἀρχὴν νὰ διατηρῆ παρά τὴν ἐκτὸς τοῦ κοινοβουλίου ἀντιδημοτικότητα αὐτοῦ καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ ἀπὸ τε τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς καὶ τῶν ὀργάνων τοῦ τύπου ἐκτοξευόμενας κατ' αὐτοῦ ἀδιαλείπτους μομφὰς καὶ κατηγορίας. — Τὸ πρᾶγμα, δυνάμενον ἐξόχως νὰ εὐαρεστῆ τοῖς ἀνεπιφυλάκτως ὑπὲρ τοῦ κρατοῦντος ἐν Ἑλλάδι κυβερνητικοῦ συστήματος τεταγμένους, δὲν δύναται νὰ ἐμπνέῃ τὸ αὐτὸ αἶσθημα καὶ τοῖς ἐπιθυμοῦσι νὰ προσβλέπωσι τὰ γινόμενα ἐξ ὑψηλοτέρων καὶ ἀμεροληπτοτέρων περιωπῆς. — Ὁ δὲ λόγος ἀπλοῦς: Ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης συνάγεται πρῶτον μὲν ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις καθ' ὅλοκληρίαν σχεδὸν στρεφίται ἀνδρῶν κεκτημένων τὸ ἀναγκαῖον πολιτικὸν σθένος, ὅπως, διασκεδάζοντες καὶ τὰς ἑαυτῶν καὶ τὰς τῶν φίλων μικροφιλοτιμίας, προσελκύσωσι περὶ αὐτοῦς ἱκανὰ κοινοβουλευτικὰ στοιχεῖα πρὸς ἀπαρτισμὸν μαγνητικοῦ κέντρου, τὸ ὁποῖον, ἀποτελεσματικῶς ἐνεργοῦν, νὰ δύναται νὰ συγκροτήσῃ δυνάμιν ἱκανὴν νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸ κρατοῦν σύστημα, εἶτα δὲ ὅτι οἱ πλείστοι τῶν καταγγελλόντων τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Τρικοῦπης ὡς ὀλεθρίαν εἰς τὴν πολεμικὴν αὐτῶν ταύτην ἄγονται, οὐχὶ τόσον ἐκ τοῦ πόθου τῆς ὀπαλλαγῆς τοῦ τόπου ἀπὸ ἐπιζημιῶν κυβερνητικοῦ καθεστώτος, ὅσον ἐκ τῆς ἀκατασχέτου πρὸς διαδοχὴν αὐτοῦ

δίψης. — Ἄν μὴ ταῦτα οὕτως εἶχον, τὸ κοινοβουλευτικὸν πολίτευμα δὲν θὰ μετετρέπετο εἰς Τρικοῦποκρατίαν, ὑπὸ τὸ κράτος σχεδὸν τῆς ὁποίας διεξάγεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ νομοθετικὸν ἔργον πρωθυπουργοῦντος τοῦ κ. Τρικοῦπης, ἡ φωνὴ δὲ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἠνωμένης καὶ εἰς ἓνα σκοπὸν ἀποβλεπούσης, θὰ εἶχε πλεῖον ἐντός τε καὶ ἐκτὸς τοῦ κοινοβουλίου κύρος καὶ ὁ κ. πρωθυπουργὸς δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ ἐπαιρεται προκλητικῶς ἐπὶ τῇ ἀριθμητικῇ τῶν φίλων αὐτοῦ δυνάμει. — Ἀλλὰ νῦν τοῦτο μόνον ὑπολείπεται, νὰ στραφῶμεν πρὸς τὴν συμπολίτευσιν, συνιστῶντες αὐτῇ νὰ μὴ ὀκνῆ νὰ ὑποβάλλῃ τὰ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ἐκπονούμενα μέτρα εἰς τὴν βῆσαν τῆς πολυμεροῦς αὐτῆς πείρας, ἥτις, προσκινόντως συμπληρουμένη ὑπὸ τῆς συμβολῆς, ἦν πάντοτε ὑπὸ τοῦτον ἐκεῖνον τὸν τύπον παρέχουσιν αὐτῇ εἰδικοί ἄνδρες ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἐδωλοῖς τῆς ἀντιπολιτεύσεως παρακαθημένων, θὰ ἠδύνατο μόνη νὰ καταστήσῃ τῷ ἔθνει γόνιμον εἰς ἀγαθὰ ἀποτελέσματα, ἐπανορθωτικὰ τοῦλάχιστον τῶν προτέρων πλημμελημάτων, τὴν εἰς αὐτὴν συγκέντρωσιν τσαούτης δυνάμεως. — Τοῦτο δὲ ὑπολαμβάνομεν τοσοῦτον ἀναγκαῖον, ὅσῳ, μηδαμῶς διαμφισβητοῦντες τὰς ἀγαθὰς προθέσεις, ὑφ' ὧν ἐμφορεῖται ὁ κ. Τρικοῦπης, ἐκ τοῦ εἰρηνητορίου τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1895 λόγου αὐτοῦ εἶδομεν ὅτι οὕτω ἀππλάγη τελείως τῶν παλαιῶν τοῦ χαρακτῆρος ἐλαττωμάτων αὐτοῦ, ἐξ οὗ συμπεραίνομεν ὅτι καὶ τὰ ἐν σχεδίῳ μέτρα αὐτοῦ θὰ φέρωσι μᾶλλον ἢ ἥττον τὴν σφραγίδα τοῦ δογματικοῦ, τοῦ ἰδανικοῦ, τοῦ ἀκατορθώτου, τοῦ ὑπερβολικῶς αἰσιοδόξου.

Τὰ ρουμανικὰ νομοθετικὰ σώματα ἐπανελάβον τὰς ἐργασίας αὐτῶν, αἱ ἐν τῷ ἐναρκτηρίῳ δὲ λόγῳ τοῦ βασιλέως Καρόλου περιεχόμενα πληροφοροῖται δεικνύουσιν ὅτι ἡ χώρα δὲν ἔχει πολλοὺς λόγους νὰ εἶνε δυσνηρεστημένη ἐκ τῆς κυβερνήσεως τῶν συντηρητικῶν. — Πράγματι πρὸς ταῖς μετ' ἐπιτυχίας ὑπὸ τῆς παρελθούσης συνόδου γενομένας μεταρρυθμίσεσιν

αἱ ἐν σχεδίῳ βέλλουσι πάντως νὰ προαγάγῳσιν ἐτι μᾶλλον τὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας. — Ἀναμένεται ἰδὴ λαδὴ ὅτι κατὰ τὴν παροῦσαν σύνοδον αἱ Βουλαι θὰ προκρίσωσι τὸν τόπον πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ διὰ προσφωρότερου ἐκλογικοῦ δημοτικοῦ νόμου καὶ τελειότερου ὀργανισμοῦ τῶν ἀγροτικῶν δῆμων, θὰ συνεχίσωσι δὲ τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν κωδικῶν διὰ τῆς τροποποιήσεως τῶν ἐμπορικῶν νόμων καὶ τῆς ποινικῆς νομοθεσίας καὶ διὰ νέου περὶ μέσης καὶ ἀνωτέρας παιδείσεως νόμου θὰ περατώσωσι τὴν ἐκπαιδευτικὴν τοῦ τόπου ἀνοργάνωσιν. — Σχετικῶς πρὸς τὴν γεωργικὴν κρίσιν, οἱ Ρουμάνοι φαίνονται πρακτικώτερον ἄλλων ὀκεπτόμενοι περὶ τῶν μέσων τῆς ἀποτροπῆς τῆς δεινώσεως τῶν οικονομικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς. — Φύσει γεωργικὴν χώραν οἰκοῦντες, δὲν δύνανται ἀλλ' ἢ βάσιν τῆς ἐθνικῆς αὐτῶν οικονομίας νὰ ἔχωσι πάντοτε τὴν γεωργίαν· γινώσκουσιν ὅμως ὅτι δὲν ὀφείλουσιν εἰς τὴν ἀρχὴν ταύτην νὰ θυσιάσωσι τὸν ἐργατικὸν αὐτῶν πληθυσμὸν, εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ ὁποίου σήμερον δὲν ἐπαρκοῦσι τὰ κυρίως γεωργικά ἔργα. — Τοῦτου ἕνεκα ἐξεπονήθησαν καὶ ἀναμένουσι τὴν νομοθετικὴν αὐτῶν κύρωσιν κατάλληλοι περὶ δασῶν καὶ μεταλλείων νόμοι, ἐπαγγελλόμενοι τὴν διάνοξιν μεγάλων καὶ ἀνεξαντλήτων πηγῶν ἐργασίας καὶ πλοῦτου· τοῦτου ἕνεκα εἶνε ἔτοιμα πρὸς ὑποβολὴν νομοσχέδια περὶ κατεσκευῆς καὶ ἐκμεταλλύσεως διαφόρων σιδηροδρόμων. — Τοιαῦτα μέτρα λαβοῦσα ἡ κυβερνήσις τοῦ βασιλέως Καρόλου, δὲν ἀνῆσχεῖ, κατὰ τὸν βασιλικὸν λόγον, περὶ τῆς καταστάσεως τῶν οικονομικῶν τοῦ κράτους, ὁ προῦπολογισμὸς τοῦ ὁποίου, ὁ μὲν τοῦ 1893 — 94 ἔκλεισε τῇ 30 παραβλήντος Σεπτεμβρίου μετὰ περισσεύματος ὑπερῆκοσιν ἑκατομμυρίων, ὁ δὲ ἐν ἐνεργείᾳ κρατεῖ πεποίησις ὅτι θὰ κλείσῃ ἄνευ ἐλλείματος, ὁ τοῦ 1895 — 96 δὲ ὑποβάλλεται προσεχῶς ἐν ἰσοζυγίῳ. — Ἀλλὰ καὶ περὶ στρατιωτικῶν προσόδων τῆς χώρας ὁ βασιλικὸς λόγος, λαμβάνων ἀφορμὴν ἐκ τῶν πρὸ τινος γενομένων μεγάλων γυμνασίων, ἐκφράζεται μετ' εὐαρεσκείας, ἀγγέλλων ὅτι ἡ εὐδοκιμοῦσα στρατιωτικὴ τῆς χώρας ἀνοργάνωσις συμπληροῦται διὰ τῶν ὑποβληθησομένων νέων νομοσχεδίων περὶ μερικῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ περὶ στρατιωτικῶν προδιδασμῶν νόμου καὶ περὶ φρουρήσεως τῶν μεθορίων. — Εὐάρεστον ὅτι ἡ Ρουμανία, συμφώνως ἄλλως τε πρὸς τὴν μακρὰν σχετικῶς πρὸς τὰ ἄλλα μικρὰ ἰλλυρικὰ κράτη πείραν τοῦ πολιτικοῦ αὐτῆς βίου, κατορθοῖ νὰ εἰσέρχηται ἀσφαλέςτερον εἰς τὴν ὁδὸν τῆς προόδου.

Αἱ τελευταῖαι τῶν Ἰαπώνων πρόοδοι, ἀψαμένων, καθ' ἃ φαίνεται, τῆς εἰς Πεκίνον ἀγούσης καὶ ἴδη ἐγγὺς τῆς Μουκδένης, τῆς ἐστίας τῆς μαντζουρικῆς δυναστείας, ὄντων, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐνέτειναν τὴν ἀμνηχανίαν τῶν συμβούλων τοῦ υἱοῦ τοῦ οὐρανοῦ, τοῦτο μόνον πλέον ἐλπίζοντων, ὅτι τὰ εὐρωπαϊκὰ κράτη, μάλιστα δὲ ἡ Ἀγγλία, ἔχουσα κατ' αὐτοὺς νὰ ἐξαγινήσῃ παλαιὰ πρὸς τὴν χώραν ἁμαρτήματα, θὰ σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσι τοὺς στρατοὺς καὶ τοὺς στόλους αὐτῶν πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ Οὐρανοῦ κράτους ἀπὸ τῶν δεινῶν πιεζόντων αὐτὸ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν νησιωτῶν Τιτάνων, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τὴν ἐνθάρρυνσιν τῆς κυβερνήσεως τοῦ Μικάδου εἰς δια-

τύπωσιν δυσπαραδεκτοτέρων ἀπαιτήσεων ἀπέφηναν μᾶλλον ἐπαίγουσαι τὴν πρὸς κατάπαυσιν τοῦ πολέμου καὶ διομολόγησιν τῶν ὄρων τῆς εἰρήνης εὐρωπαϊκὴν μεσολάβησιν. — Τὴν ἀνάγκην τῆς μεσολαβήσεως ταύτης πρὸς ἀποτροπὴν τῶν Ἰαπώνων ἀπὸ ἀξιώσεων ἀποτομένων εὐρωπαϊκῶν συμφερόντων ἐξαίρουσιν ἔγκριτα τοῦ ρωσικοῦ τύπου ὄργανα· αἱ περὶ τοῦ ζητήματος δὲ τούτου σκέψεις αὐτῶν, συγκρινόμεναι πρὸς τὴν στωϊκὴν ἀπάθειαν, μεθ' ἧς πρὸ τινος προεφῆροντο πρὸς τὰς τῇ Εὐρώπῃ ὑπὸ τῶν Σινῶν γινόμενας ἐπικλήσεις, νέον ἀποτελοῦσι τεκμήριον τῆς ἐπιτευχθείσης ἐπὶ τέλους ἀγγλορωσικῆς περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς συνεννοήσεως· ἄνευ τῆς ὁποίας, ἀδύνατος ἀποδοῖναι, δὲν θὰ προήγεται ὑπ' αὐτῶν τῶν πρότερον ἀποκρουόντων αὐτὴν ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐπέμβασις. — Ἀλλ' ἂν πράγματι, ὡς τὰ φαινόμενα δεικνύουσιν, ἡ Ρωσία καὶ ἡ Ἀγγλία ἔγκαιρον πλέον ὁμοφώνως ἡγοῦνται εὐρωπαϊκὴν ἐνεργίαν — ἡγγέλθησαν δὲ ἴδη ἡμῖν ἀγγλικαὶ τροθέσεις περὶ καταλήψεως προσφθόρων τινῶν νέων πρὸς κατάπαυσιν τῆς κατὰ τὴν ἀπωτάτην ἐκείνην ἄκρην τῆς Ἀσίας αἱματοχυσίας καὶ κατὰ τὸ δυνατόν δίκαιον διευθέτησιν τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ πολέμου, διὰ τούτου τὰ ἀνακτοβούλια Πετροπόλεως καὶ Ἁγίου Ἰακώβου ὑποδηλοῦσιν ἡμῖν καὶ ἕτερον τι, ὅτι τὴν ὁμοφωνίαν αὐτῶν, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξυπακούεται καὶ ἡ τῆς Γαλλίας συμφωνία, θεωροῦσιν ἐπαρκῆ κατ' οὐσίαν εἰς ὀριστικὴν ἐξομάλισιν τῶν ἀσιατικῶν ζητημάτων.

Τὸ Γερμανικὸν κοινοβούλιον ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας αὐτοῦ, αἱ περὶ τοῦ περιεχομένου δὲ τοῦ ἐναρκτηρίου πληροφορίαί γγνωρίζουσιν ἡμῖν ὅτι ἐν αὐτῷ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀγγέλλονται μὲν ὡς ὑποβληθησόμενα εἰς τὴν μελέτην τοῦ Σώματος διάφορα μέτρα, ἀφορῶντα εἰς τὴν περιστολὴν τῆς ἐγκληματικότητος καὶ περιφθορήσιν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας ἀπὸ τῆς ἐνεργείας τῶν μαστιζουσῶν τὴν χώραν κοινωνικῶν πηγῶν, ἅμα δὲ ἐξαίρεται ἡ ἀνάγκη τῆς διανοίξεως νέων φορολογικῶν πηγῶν. — Τὸ πρῶτον, καίτοι μὲλλει πάντως ν' ἀποβῇ ἀφειτηρία πεισματοῶδους κοινοβουλευτικοῦ ἀγῶνος, τῶν φιλελευθέρων τοῦ κοινοβουλίου μεριδίων φοβομένων μὴ διὰ τῶν μέτρων τούτων παρασχεθῇ ἀφορμὴ τοῖς παραγνωρίζουσι τὸ κανθίκον αὐτῶν ὑπαλλήλοις εἰς καταχρήσεις ἐναντίον τῶν συνταγματικῶν δικαιωμάτων τῶν πολιτῶν, δὲ, δύναται ἀλλ' ἢ εὐαρέστως ἐν γένει νὰ προσαγορευθῆς — Τὸ αὐτὸ ὅμως ἀμφιδάλλομεν ὅτι θὰ ἴδωμεν τὴν νὰ προσδοκῆ ἐκ τῆς ἐντυπώσεως, ἣν θὰ προξενήσῃ ν ἐξαρσίς τῆς ἀνάγκης διανοίξεως νέων φορολογικῶν πηγῶν, ἀφοῦ αἱ ὑπάρχουσαι ἴδη πλέον τῆς ἱκαναί κρίσις νονται εἰς ἐκμύζηνσιν τοῦ προῖόντος τῆς δημοσίας φιλοπονίας χάριν ἀτελεσιτῶν στρατιωτικῶν καὶ ναυτικῶν συμπληρώσεων. — Καὶ εὐλόγως· διότι οὕτως ἀποδεικνύεται ὅτι πολὺ ἀπέχομεν ἐπιτῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀνακουφισθῆσονται οἱ λαοὶ ἀπὸ τοῦ μέχρις ἀσφυξίας καταπιέζοντος αὐτοὺς ἐφιάλτου τῆς σιδηροφορίας καὶ κατ' ἀκολουθίαν πολὺ ἀπέχομεν τῆς ἀπαλλαγῆς καὶ ἀπὸ τῶν κοινωνικῶν ζητημάτων, ἅτινα ἐκ ταύτης κατὰ μέγα μέρος ἀπορρέουσι καὶ τὰ ὅποια τὰ περιστατικά μέτρα ἐν μέρει μόνον δύνανται νὰ ἄρῳσι.

Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ*

Λουκιανός ὁ Σαμοδατεύς.

Σύγχρονος τοῦ Κέλσου συγγραφεὺς διακρινόμενος διὰ τὸ εἶρον καὶ σατυρικὸν αὐτοῦ πνεῦμα, ἔνεκα τοῦ ὁποίου καὶ ὀνομάζεται Βολταίρος τοῦ Β' αἰῶνος, εἶνε καὶ ὁ σκεπτικὸς Λουκιανὸς ὁ ἐκ Σαμοσάτων τῆς Συρίας. Γεννηθεὶς τὸ 137 ἐν τῇ Συρίᾳ, ἐμορφώθη ἐν Ἰωνίᾳ· διακριθεὶς δὲ πολλὰ ἀπέθανε ἐν γῆρᾳ βαθεῖ καταπολεμήσας, εἰ καὶ ἐμμέσως, τοὺς Χριστιανούς καὶ τὰς Ἁγίας Γραφάς. Τὴν σάτυραν οἱ φιλόσοφοι τότε μετεχειρίζοντο ἐκουσίως κατὰ τῆς νέας θρησκείας. Τὰ Κλημῆντια παριστάσι σοφοὺς τινὰς ζητοῦντας νὰ περιπλέξωσι τὸν ἀπόστολον Βαρνάβην προβάλλοντες αὐτῷ σοφιστικὰς ἐρωτήσεις. Δὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ σπουδαιολογῶσι μετὰ τοιοῦτου βαρβάρου καὶ διασκευάζουσι γελῶντες διὰ λογαριασμὸν ἐκείνου. Τοῦτ' αὐτὸ δὲ πράττει καὶ ὁ Λουκιανός. Ἐπέχων ἐν πᾶσι καὶ περὶ πάντων τὰ πάντα χλευάζει καὶ εἰρωνεύεται.

Καὶ ἡ μὲν τελευτὴ τοῦ Περεγρίνου εἶνε λιβελλος κατὰ τῶν Χριστιανῶν καὶ κατὰ τῶν μαρτύρων. Ἐν τισὶ δὲ συγγράμμασιν αὐτοῦ ἀπαντῶσι χωρὶα παρωδούντα τὰ θαύματα τῆς Π. καὶ Κ. Διαθήκης. Ἐν δὲ τῇ ἀληθεῖ ἱστορίᾳ παριστάνει πλοῖον καταπνόμενον μετὰ παντός τοῦ πληρώματός του ὑπὸ κήτους. Οἱ ναυαγοὶ ἐν τῇ κοιλίᾳ τούτου συναντῶσιν ὀλόκληρον κόσμον. Ζήσαντες δὲ ἐν αὐτῇ δέκα καὶ ὀκτὼ μῆνας τρώγουσιν, ἐργάζονται καὶ πολεμοῦσιν ὡς νὰ ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς, μέχρι οὗ καταβροχθίζονται ὑπ' αὐτοῦ. Εὐκόλως δὲ διαβλέπει τις ἐνταῦθα τὴν παρωδίαν τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰωνᾶ. Ἐν ἄλλῳ χωρίῳ τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος ποιεῖται λόγος περὶ τῶν σωμάτων τῶν μακαρίων ὅτι εἶνε ἀεροειδῆ καὶ πνευματικὰ παρωδῶν τὸ τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν χωρίον περὶ πνευματικότητος τῆς σαρκός.

Ἐν δὲ τῷ Φιλοψευδεὶ ἀνχνινώσκωμεν τὸ ἐξῆς χωρίον, ὅπερ παραθέτομεν ἐν παραφράσει.

» Ὅλοι γνωρίζουσι τὸν Σῦρον τὸν ἐκ Παλαιστίνης τόσον ἔξοχον ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν δαιμονιακῶν, ὅστις ἀπαντῶν καθ' ὠρισμένας φάσεις τῆς σελήνης ἐπιληπτικούς θεραπεύει αὐτούς καὶ ἀπαλλάσσει τούτους τῆς μάστιγος ταύτης. Ὅσκις πλησιάζει τοὺς ἀσθενεῖς ἐρωτᾷ πῶς τὸ δαιμόνιον εἰσῆρχετο εἰς αὐτούς. Καὶ ὁ μὲν πύσων σιωπᾷ, ὁ δὲ δαίμων ἀπαντᾷ τίς εἶνε καὶ πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ σῶμα τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου ἀνθρώπου. Τὴν στιγμήν δὲ ταύτην ἐπωφελεῖται νὰ ἐξορκίσῃ τὸ δαιμόνιον· ἂν δὲ ἐπιμένῃ δι' ἀπειλῶν ἀποδιώκει αὐτὸ· ἐγὼ αὐτὸς εἶδον νὰ ἐξέρχεται δαίμων μέλας.

Ἐκαστος καταλαμβάνει ὅτι εἰς ὅλα τὰ ἀνωτέρω χωρὶα σατυρίζονται οἱ Χριστιανοὶ καὶ αἱ ἅγαι Γραφαί. Ἄν δὲ οὗτος δὲν ἐπεχείρησεν ἀμέσως νὰ προσβάλλῃ ταύτας, οὐχ ἦττον καὶ διὰ τῆς ἐμμέσου ἐπιθέσεως ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ. Ἄν ὁ Κέλσος ἐχαρακτήρισεν πλείστας διηγήσεις ὡς μύθους, ὁ Λουκιανὸς ἔβλαψε πλείστορον μεταχειρισθεὶς τὸ ὄπλον τῆς σατύρας καὶ τῆς εἰρωνίας, τὸ ὁποῖον ἀποδείκνυται ὀξύτερον καὶ ἀποτελεσματικότερον. Ἐπειδὴ δὲ τὸ μᾶλλον ἐπισπόμενον τὴν προσοχὴν τῶν ἐθνικῶν εἶνε τὰ θαύματα, οὐδεὶς τῶν ἐθνικῶν συγγραφέων παρέργεται ταῦτα, ἀλλ' ἕκαστος κατ' ἴδιον τρόπον προσβάλλει αὐτά. Καὶ ὁ μὲν Κέλσος διὰ τοῦ ὀρθοῦ λόγου διακρισθεῖται, ὁ δὲ Λουκιανὸς χλευάζει.

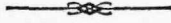
Ὅσῳ αὐστηρὰ καὶ ἐπιπόλαιος καὶ ἂν κρίνεται ἡ γνώμη τοῦ Σουΐδα περὶ τοῦ Λουκιανοῦ δὲν στερεῖται ὅμως καὶ τινος ἀληθείας καὶ ὑποστάσεως. Δὲν κρίνει τὸν ἄνδρα ἐκ τῆς διαθέσεως, ὅσον ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων· ὁ Λουκιανὸς ἔβλάψεν, ἀδιάφορον ἂν ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, ἀδιάφορον ἂν ἐκ προθέσεως ἢ μὴ· τὸ ἐξῆς δὲ λέγει ὁ Σουΐδας «Λουκιανὸς Σαμοσατεύς ὁ ἐπικληθεὶς βλάσφημος ἢ δόσφημος, ὅτι ἐν τοῖς διαλόγοις αὐτοῦ γελοῖα εἶναι καὶ τὰ περὶ τῶν θεῶν εἰρημένα ὑποτίθεται τελευτήσῃ δὲ αὐτὸν λόγος ὑπὸ κυνῶν, ἐπεὶ κατὰ τῆς ἀληθείας ἐλύττησεν. Εἰς γὰρ τὸν Περεγρίνου βίον καθάπτεται τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ αὐτὸν τὸν Χριστὸν βλασφημεῖ ὁ παμμίαιρος. Διὸ καὶ τῆς λύττης ποινὰς ἀρκούσας ἐν τῷ παρόντι δέδωκεν, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι κληρονόμος τοῦ αἰωνίου πυρός μετὰ Σατανᾶ γενήσεται». Καὶ δὲν ἀρνούμεθα ὅτι πολλοὶ τῶν νεωτέρων ἐπεχείρησαν νὰ ἀπαλλάξωσι τὸν εἶρωνα συγγραφεὰ τῆς μομφῆς ταύτης, παραστήσαντες ὅτι ὁ Περεγρίνος ἦτο ἱστορικὸν πρόσωπον, οὐχὶ δὲ πλαστὸν. Μὴ θέλοντες νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν λαβύρινθον τῆς κριτικῆς, μηδὲ νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἱστορικότητα τοῦ Περεγρίνου λέγομεν ὅτι καὶ τὸν Χριστὸν καὶ τοὺς Χριστιανούς ἐν τῷ συγγράμματι σκώπτει μετὰ ἐπιπαλαιότητος μὴ ἀρμοζούσης εἰς σπουδαῖον συγγραφεὰ, οἷος ἦτο ὁ Λουκιανός. Πρὸ τῆς ἀληθοῦς δὲ καὶ ἀμερολήπτου ἱστορίας ὁ διδάχξας πῶς δεῖ συγγράφειν ἱστορίαν εἶνε ὑπόλογος ὡς μὴ τηρήσας τοὺς νόμους αὐτῆς. Ἀρκούμενοι εἰς ταῦτα περὶ τοῦ Σαμοσατέως μεταβαίνομεν εἰς τὸν Πορφύριον τὸν «nobilissimum philosophum paganorum» κατὰ τὸν Αὐγουστίνον, ἀλλὰ καὶ ἔχθιστον τοῖς Χριστιανοῖς κατὰ τοὺς Πατέρας.

(Ἀκολουθεῖ).

HOMO VETUS.

*) Ἰδε ἀριθ. 49, σελ. 984—986

ΑΙ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ ΜΕΛΕΤΑΙ ΤΟΥ ΛΟΜΒΡΟΖΟΥ*

Ὁ Λομβρόζος καταδείκνυσι τὴν στενὴν συνάφειαν μεγαλοφύας καὶ ἠθικῆς ἀνισορορίας διὰ τοῦ λίαν γονίμου συγγραφέως Thomas Waimorigh αἱ πραγματεῖαι καὶ ἐπικρίσεις τοῦ ὁποῦ διήγειρον ἄλλοτε ἐν Ἀγγλίᾳ μέγαν πάταγον. Ὁ αὐτὸς συγγραφεὺς ἐχάλευσε πληρεξούσιον πρὸς παραλαβὴν πεντακισχιλίων λιρῶν, ἐδηλητήριασε πλούσιον θεῖον, ἵνα κληρονομήσῃ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ· ὅτε δὲ τὸ χρήμα ἐδαπανήθη ἐδηλητήριασε τὴν πενθερὰν αὐτοῦ καὶ τὴν δευτέραν ἄγαμον θυγατέρα αὐτῆς, ἡ ζωὴ τῶν ὁποίων ἦτο ἡσφαλισμένη ἀντὶ ὀκτωκαίδεκα χιλιάδων λιρῶν στερινῶν. "Ὅτε δὲ ἤρωτήθη πῶς κατάρθρωσε νὰ ἐξαποστείλῃ εἰς τὸν Ἀθῆν τσοῦτον ἀθῶον κοράσιον, ἐκεῖνος μετὰ μακρὰν σκέψιν ἀπήντησεν: «Ἀληθῶς καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἀγνοῶ· θὰ τὸ ἐπραξά λοιπὸν μόνον διότι εἶχε . . . τσοῦτον παχείας κνήμας». Ἡ περιγραφή τοῦ ἀτόμου τοῦ ἀνθρώπου τούτου καταδείκνυσι πολλὰ τῶν ὑπὸ τοῦ Λομβρόζου ἐριζομένων δειγμάτων ἐκφυλισμοῦ, ἅτινα τὸν τοῦ κακούργου ἀποτελοῦσι τύπον.

Ἀσυνήθως χαρακτηριστικὴν συμβολὴν εἰς τὸν ψυχικὸν βίον τοῦ κακούργου παρέχουσι τὰ *παλιμψήστα*, ἧτοι αἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς ἀπαντῶσαι ἐπιγραφαί. Αὗται ἀποτελοῦσι σχεδὸν πάντοτε ἀποδείξεις ἐναντίον τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἡ φυλάκισις διορθοῖ τὸν κακούργον. Εἰς τῶν κακούργων γράφει: «Ἄγω τὸ 18ον ἔτος τῆς ἡλικίας μου· ἡ κακοτυχία ἠνάγκασέ με πολλάκις ν' ἀποθῶ ἔνοχος, ὅτε καὶ πάντοτε ἐφυλακίζομην. Πῶς ὅμως διωρθώθην ἐν τῇ φυλακῇ; Τί αὐτόθι ἔμαθον; Ἐτελειοποιήθην μόνον ἐν τῇ κακίᾳ». Ἐτερος πάλιν λέγει ὅτι αἱ φυλακαὶ ἀποτελοῦσι «τὰ κυριώτερα πανεπιστήμια τῶν κλεπτῶν, ἐν οἷς οἱ γηραιότεροι διδάσκουσι τὸ ἔργον τοῖς νεωτέροις». Ἐνίοτε αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται προδίδουσι τὴν θρηωδεστάτην ὡμότητα, ἐνίοτε δὲ πάλιν τὸ μᾶλλον ἀξιοσημεῖον εἰδεχθῆς εὐτράπελον τεκμήριον δέ: «Ἀεῖποτε», λέγει εἰς τῶν κακούργων, «ὑπῆρξα τίμιος ἀνὴρ, ἐπὶ τῶν νῶτων μου δὲ φέρω εἰκοσαετῆ βίον ἐν εἰρκτῇ· ἤδη ἐκ νέου καθείρθη καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἀναμφιβόλως ἰσχύειον εἰρκτῇ θὰ μοὶ ἐτοιμάζητε· ταῦτα δὲ πάντα συμβαίνουσι μόνον διότι ἐπραξά τὸ ἀγαθὸν πῶ πλησίον μου μόνον ἐξ ἄλλως τε ἐφόνευσα ἄτομα, ἀποσπάσας αὐτὰ ἀπὸ τοῦ κόσμου, ἐν ᾧ πολλὰ εἶχον νὰ ὑποστῶσι δεινὰ· πρὸς τούτοις ἐλθστευσα καὶ ζευγὸς χωρικῶν, ἐνθεις καὶ τὸ πῦρ εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν. Πάντα ὅμως ταῦτα ἐπραξά χάριν τοῦ ἐπιουσίου μου ἄρτου.—Ὁ λίαν ἀφωσιωμένος ὤμιν λῆσταρχος Ταλμπώ».

Μέγα ἐνδιαφέρον κέκτηνται αἱ περὶ τῶν κακούργων ματῶν τοῦ γυναικείου φίλου ἔρευναί. Τὸ κεφάλαιον τοῦτο τοῦ ἔργου τοῦ Λομβρόζου εἶναι καὶ τὸ μόνον, ἐν ᾧ γίνεται μείξις τῆς Οὐγγαρίας. Ἐν ταῖς στατιστικαῖς δηλ. παρατηρεῖται ὅτι τὸ θῆλυ φύλον ἐν Οὐγγαρίᾳ συμμετέχει τῶν ἐγκλημάτων κατὰ 11. 65⁰/₁₀₀, ἐνῶ αἱ κακούργοι γυναῖκες ἀνέρχονται ἐν Αὐστρίᾳ εἰς 14. 8⁰/₁₀₀, ἐν Γαλλίᾳ εἰς 16⁰/₁₀₀, ἐν Ἰταλίᾳ εἰς 19⁰/₁₀₀ καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ εἰς 20⁰/₁₀₀. Ἐπὶ τῇ βάσει λεπτομεροῦς στατιστικῆς ὁ Λομβρόζος καταλήγει εἰς τὰ συμπεράσματα ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν ἐκ τοῦ θήλεος φύλου κακούργων εἶναι τετράκις ἢ πεντάκις ἐλάσσων τῆς τῶν ἀρρένων· ὅτι ἡ ἐπὶ τῆς αὐξήσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κακούργων ἐπιρροὴ τῶν μεγαλοπόλεων καταδείκνυται μείζων παρὰ τῷ θήλει φύλῳ· ὅτι ὁ γάμος ὀλιγώτερον προστατεύει τὴν γυναῖκα ἀπὸ τοῦ κακούργηματος ἢ τὸν ἄνδρα καὶ ἐπὶ τέλους ὅτι αἱ κοινωνικαὶ σχέσεις ἐπὶ τσοῦτον κέκτηνται σπουδαιωτάτην ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς κακούργου διαθέσεως τοῦ θήλεος φύλου, ὅσον ἡ γυνὴ τσοῦτω εὐκολώτερον ἀποβαίνει κακούργος, ὅσα περισσότερον ἀναγκάζεται νὰ μετέχῃ τοῦ ὑπὲρ συντηρήσεως ἀγῶνος. Πρὸ τῆς τάσεως δέ, ἧτις ἐπιδιώκει νὰ καταστήσῃ προσιτὰ τῷ γυναικείῳ φύλῳ τὸν τε δημόσιον βίον καὶ πάντας τοὺς βιομηχανικοὺς κλάδους, τὸ τοιοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ποσῶς εὐχάριστον πρόβλεψιν.

Ὁ Λομβρόζος, περιγράφων κακούργους οἰκογενείας, καὶ ὀλόκληρον ἔτι πόλιν κακούργων (τὴν Ἀρτέναν, ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ Ἐπαρχίᾳ), ἀποκαλύπτει φοβερὰς σελίδας τοῦ βίου· αἱ μελέται αὐτοῦ περιλαμβάνουσιν ὀλόκληρον τὸ νεώτερον σύστημα φυλακίσεως καὶ ὑπερορίας, ὅπερ ὑπὸ τὴν ἐνεστῶσαν αὐτοῦ μορφήν κακίζει τῇ προσαγωγῇ σκληρῶν παραδειγμάτων· τὴν θεωρίαν αὐτοῦ ἐφαρμοζῶν ἐπὶ τῶν ἀξιοσημειωτάτων φαινομένων τῶν γάλλων ἐγκληματιῶν, ἀνακαλύπτει παρὰ τῇ Γαβριέλᾳ Βομπάρ ἰδίᾳ ἀξιοσημειωτῶς ἀναπτυσσόμενον τὸν τύπον τῆς ἐκ γενετῆς κακούργου· εἰσάγων δὲ τὴν τε ἐπιληψίαν καὶ τὴν παραφροσύνην εἰς τὸν κύκλον τῆς ἐπιστημονικῆς παρατηρήσεως ἀπαρτίζει ἰδιαιτέρον τμήμα τοῦ ἔργου, ὅπερ ὁ ἐπιστημονικὸς κόσμος μετ' ἰδιαιτέρου θ' ἀναγνώσῃ ἐνδιαφέροντος: Καλλιτέχναι καὶ συγγραφεῖς μετ' ἐκπλήξεως θὰ ἴδωσι τὸν μέγαν Ἰταλὸν σοφόν, ἀρτυμένον καὶ ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ νεωτέρων ἀριστουργημάτων τῶν πλαστικῶν τεχνῶν καὶ τῆς φιλολογίας χαρακτηριστικὰ σημεῖα, χρησιμεύοντα ἀριδῆλως ὡς διασάφεις τῆς καταπολεμουμένης πάντοτε θεωρίας αὐτοῦ (ἐκ τῶν τοῦ Τισιανῶ «βοηθῶν τοῦ δημίου», τοῦ «Ἰούδα» τοῦ Ραφαήλ, ἀπείρων μυθιστορικῶν προσώπων τοῦ Δοστογιέσκου, Ζολᾶ, Γκαρμπόργου, σηνηκῶν προσώπων τοῦ Ἰψεν κτλ.) Ὅστισδήποτε δὲ κἂν λάβῃ ἀνά χειρὸς τὰς νέας ἐπὶ κακούργων μελέτας τοῦ Λομβρόζου, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ διαφύγῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐκ τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ ἐκτὸς τῶν μετ' ἄκρας ἐπιμελείας συνηγμένων πληροφοριῶν καὶ παρατηρήσεων ξένων σοφῶν περιλαμβάνει καὶ διδασκτικώτατα συμπεράσματα καὶ λίαν σεβαστὰς γνώμας ἀνεγνωρισμένης αὐθεντείας, ὅτι ἐκ τοῦ ἔργου τούτου λέγομεν, προσομιλεῖ ἡμῖν πνεῦμα, ὅπερ οὐ

*) Ἴδε ἀριθ. 51 σελ. 1917—1919.

μόνον τὴν ἐπιστήμην αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα ἀγαπᾷ καὶ ταύτην ἄ υπηρετήσῃ ποθεῖ.

Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Λομβρόζος ἐκτίθησιν ἐν τῷ περὶ οὗ ἀνωτέρω ὁ λόγος νεωτάτῳ αὐτοῦ ἐπιστημονικῷ συγγράμματι. Ὁ δὲ ἰταλὸς δικαστὴς καὶ δημοσιογράφος κ. Φερριάνης, ἐπίσης γνωστὸς ἤδη ἐκ λαμπρῶν αὐτοῦ ἔργων περὶ τῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ κακούργων, ἐδημοσίευσεν ἄρτι νέον τόμον ἄξιον τῆς προσοχῆς τοῦ τε ἠθικολόγου καὶ τοῦ νομοθέτου. Ἐν τῷ ἔργῳ αὐτοῦ τούτῳ ὁ κ. Φερριάνης ἐξετάζει ἐν τῶν λεπτοτέρων προβλημάτων τοῦ περὶ κακούργων ζητήματος ἤτοι τὴν τῶν παιδῶν καὶ τῶν ἀνηλίκων ἐγκληματικότητα.

Ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ περὶ τὸ κακούργειν τάσις γενικῶς ἐπιτείνεται· ἀπόδειξιν δὲ τούτου παρέχουσιν αἱ σχετικαὶ στατιστικαὶ σήμερον ὅμως παριστάμεθα ἐνώπιον φαινομένου, ἀγνώστου τὰς προτέρας ἐποχάς· ἡ κακούργος διάθεσις αὐξάνει οὐ μόνον παρὰ τοῖς ἐφήβοις, ἀλλὰ, τοῦθ' ὅπερ καὶ σοβαρώτερον, καὶ παρ' αὐτοῖς τοῖς νέοις καὶ τοῖς παισὶν ἔτι. Πολλὰ διδόμενα ἐρμηνεύουσι τὸ τοσοῦτον δυσᾶρεστον τοῦτο φαινόμενον, ὁ δὲ κ. Φερριάνης, ἀπαριθμῶν, ἐξετάζει αὐτὰ ἀλλεπαλλήλως. Καί τινα μὲν αὐτῶν εἶναι πασιφανῆ· τοιαῦτα εἶναι τὸ ὑπὸ τοῦ Φερριάνη ἀποκαλούμενον ambiente viziato, τούτεστι ἡ οἰκογενειακὴ διεφθαρμένη καὶ διαφθείρουσα ἀτμόσφαιρα, τὰ ὑπ' αὐτῶν τῶν γονέων παρεχόμενα μαθήματα, τὰ κληρονομικὰ ἐλαττώματα, ἡ ἀκηρία, τὸ τυχοδιωκτικὸν πνεῦμα, ἡ εἰσήγησις, τὸ μιμητικὸν πνεῦμα κλπ.

Καὶ ἄλλα ὅμως αἴτια, καίπερ ἤττον φανερά, οὐχὶ ὀλίγον ἀξιοθρήνητον ἐξασκοῦσιν ἐπιρροήν. Οὕτως ὁ κ. Φερριάνης δὲν διστάζει νὰ κατατάξῃ μεταξὺ τῶν τελευταίων τούτων « τὴν παρὰ τὰς εὐ ἐχούσαις τάξεσιν ἀμείλειαν καὶ τὰ κακὰ παραδείγματα ». Ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ σημείου τούτου δὲν θὰ ἦσαν ἀνάξια προσοχῆς.

Εἶναι βέβαιον ὅτι μέγα μέρος τῶν κακιῶν τῶν πτωχῶν τάξεων εὐρίσκουσι τὴν ἐρμηνείαν καὶ τὴν πηγὴν αὐτῶν ἐν τοῖς ἐλαττώμασι τῶν ἀνωτέρων τάξεων. « Ἐν γένει, » λέγει ὁ κ. Φερριάνης, « αἱ διὰ τῆς μορφώσεως, τῆς ἀνατροφῆς, ἢ τῆς περιουσίας ὑπερέχουσαι τάξεις ἐγκυκαταλιμπάνουσι καθ' ὅλοκληρίαν ἐκεῖνας, αἵτινες εὐρίσκονται ἐν τῇ κατωτάτῃ βαθμίδι τῆς κοινωνίας, ὧν δ' ἀγνοοῦσι τὰς ἀνάγκας, τὰ δεινὰ, τὰ ἀσχη, τὰς κακίας καὶ τὰ ἐγκλήματα. Ἡ ἄγνοια αὕτη καὶ παραμέλησις, προστιθέμενα εἰς τὰ κακὰ παραδείγματα «συμβάλλουσι κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς ἐγκληματικότητος». Λησμονεῖται πράγματι ὅτι τὰσαι αἱ κοινωνικαὶ τάξεις καίπερ ἀπ' ἀλλήλων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον ἀφεστώσαι, εἰσὶν ἀλληλένδετοι καὶ ὅτι ἡ διασφορὰ τῆς μιᾶς προκαλεῖ ἀναποφεύκτως τὴν διασφορὰν τῆς ἄλλης.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, λέγει ὁ τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ κ. Φερριάνη ἐξετάζων, ὑπερβολικῶς ἐκτιμᾶται ἡ ἠθικοποιητικὴ ἐπιρροή τῆς παιδείσεως. Ἔθος ἐπεκράτησε νὰ λέγηται: ἂν ἀνοίξῃτε σχολὰς θὰ κλείσῃτε τὰς φυλακάς. Καὶ ὅμως οὐδὲν ἀπατηλότερον. Μόνη ἡ παιδείσις καθ' ἑαυτὴν ἀποτελεῖ ἀπλῶς ὄργανον, δυναμένη ν' ἀποβῇ ταύτοχρόνως βοηθητικὴ ἀμα καὶ διορθωτικὴ τοῦ ἐγκλήματος. Αἱ στατιστικαὶ τρανώτατα καταδεικνύουσιν ὅτι ἡ παιδείσις δὲν ἐλαττοῖ τὸ ἐγκλημα ἐκεῖ, ὅπου εἶναι διαδεδομένη, ἀλλὰ μᾶλλον, μεταμορφοῦσα, μετατοπίζει αὐτὸ τὴν βιαιὴν ἐγκληματικότητα ἀντικαθίστησιν ἢ ἀπαταλή καὶ ἀνήθικος, ὁ δὲ διάβολος οὐδεμίαν ἔχει νὰ ὑποστῇ ζημίαν.

Τὸ ἠθικοποιῶν δὲν εἶναι ἡ παιδείσις, ἀλλὰ μᾶλλον ἡ κοινωνικὴ ἀνατροφή (ἧς κλάδον μόνον ἀποτελεῖ ἡ παιδείσις), τούτεστι τὸ σύνολον τῶν διδασμάτων, μαθημάτων καὶ ἰδίᾳ παραδειγμάτων, ὅπερ δημιουργεῖ περὶ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἀτμόσφαιραν ἀγνότητος καὶ ἠθικῆς. Ὁ Μάξιμος δ' Ἀζέλιος ἔλεγε μετὰ πολλῆς τῆς ἀληθείας: « Ἐκεῖνο τὸ ὅποσον δημιουργεῖ τὸν ἄνθρωπον δὲν εἶναι ἡ σχολή, ὃν τρόπον καὶ ἐκεῖνο ὅπερ δημιουργεῖ τὴν κοινωνίαν δὲν εἶναι ἡ κυβέρνησις· ἡ καλὴ ἢ κακὴ οἰκογένεια εἶναι ἡ δημιουργὸς τῶν καλῶν ἢ κακῶν κυβερνήσεων ».

Ἡ τῆς σχολῆς ἐπιρροή, ἵνα ἦναι γόνιμος, δεόν νὰ βασιζέται ἐπὶ πασῶν τῶν ἐπιρροῶν, αἵτινες δύναται νὰ ἐξασκήσωσιν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ παιδός· ἀπ' αὐτῆς ὅμως καὶ μεμονωμένη δὲν δύναται ἢ νὰ ἦναι ἄγονος ὑπὸ ἠθικὴν ἐποψίν. Ὁ κ. Φερριάνης ἐμελέτησε πλείονας τῶν 2000 παιδῶν ἢ ἀνηλίκων ἐγκληματιῶν. Ἐκ τῶν 2000 τούτων οἱ 1336 ἐγίνωσκον γραφήν καὶ ἀνάγνωσιν, οἱ 325 ἐκέκτηντο μέρωσιν ἀνωτέραν τῆς μεσαίας καὶ οἱ 129 ἀνωτέραν παιδείσιν. Οἱ ἀναγράφητοι ἀνήρχοντο εἰς 210 μόνον. Ἦδυνάμεθα δὲ νὰ παραθέσωμεν πολλὰς ἄλλας στατιστικὰς οὐχ ἤττον πειστικὰς.

Γ. Κ. ΑΛΞΑΡΙΑΝΗΣ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ.

Γεωφύσικα.— Ἡ ἔντασις τῆς βαρύτητος ἐν Γαλλίᾳ (μελέται τοῦ κ. Collet).— **Φυσικοχημικά.**— Πειραματικὰ ἔρευνα ἐπὶ τῆς πήξεως τοῦ θειικοῦ ὀξέος καὶ τοῦ οἰνοπνεύματος εἰς διαφόρους βαθμοὺς συμπυκνώσεως (Raoul Pictet).— **Ἀστρονομικά.**— Ἡ ἐξαφάνισις τῆς νοτίας πολυκῆς κηλίδος τοῦ πλανήτου Ἄρεως (G. Bigourdan).— Οἱ πόλοι τῆς περιστροφῆς τῆς Ἀφροδίτης (C. Flammarion).— **Μετεωρολογικά.**— Περιστροφικαὶ κινήσεις παρατηρηθεῖσαι κατὰ τινα ἀεροστατικὴν ἀνάβασιν (Venukoff).

Κατὰ τὴν συνεδριαν τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων τῆς 3/15 ὁκτωβρίου ἐπαρουσιάσθη ὑπὸ τοῦ κ. Tisserand, διευθυντοῦ τοῦ ἀστροσκοπέου τῆς αὐτῆς πόλεως, ὑπόμνημα τοῦ ἐν τῇ πανεπιστημιακῇ σχολῇ τῆς Γρενόδλης καθηγητοῦ κ. J. Collet, δι' οὗ ἀνακοινοῦνται ταῦτα τὰ ἐξαγόμενα τῶν διὰ τοῦ εἰκρεμοῦς τελεσθεισῶν παρατηρήσεων αὐτοῦ ἐν Βαλεντία, Γρενόδλῃ καὶ La Bérarde, σχετικῶς πρὸς τὰς ἀνωμαλίας τῆς γήινης βαρύτητος, περὶ ὧν οὐδεμία ὑπελείφθη ἀμφιβολία μετὰ τὰς ἀξιολόγους πειραματικὰς ἐρεῦνας τοῦ κ. Delforges, ἀτελεῖ τῶν ὁποίων σκιαγραφίαν ἐδημοσιεύσαμεν πέρυσιν ἐν τῇ «Ἑβδομαδιαίᾳ τοῦ Νεολόγου Ἐπιθεωρήσει» (Τομ. Βος, ἀριθ. 41, ἐν σελ. 814). Ὡς γενικὸν πόρισμα τῶν πολυαριθμῶν τοῦ κ. Delforges μετρήσεων τῆς ἐντάσεως τῆς γήινης βαρύτητος εἰς διάφορα ἴλιαν ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντα σημεῖα τῆς γῆς ἀνεγράψαμεν τότε ὅτι ἡ βαρῦτης ἴλιαν ἀνωμάλως διανέμεται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὅτι ἐπὶ τῶν νήσων παρατηρεῖται σημαντικὴ αὔξησις αὐτῆς, ὅτι ἡ ἔντασις αὐτῆς ἐλάττωται ἐπὶ τῶν ἡπείρων καὶ ὅτι ἡ ἐλάττωσις αὕτη εἶναι τόσῳ ἐπαισθητοτέρα, ὅσῳ τὰ σημεῖα, ἐξ ὧν αἱ παρατηρήσεις γίνονται, κείνται εἰς μείζον ὕψος καὶ εἰς μείζονα ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀπόστασιν.

Αἱ μελέται τοῦ κ. Collet ἀπέβλεπον κυρίως εἰς τὴν λύσιν τοῦ θεμελιώδους προβλήματος, ὅπερ, ὡς ἐν τῷ πρὸς τὴν ἀκαδημίαν ὑπομνήματι αὐτοῦ ἀναγράφει, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν προέβαλεν ἑαυτῷ, προβλήματος ἀναφερομένου εἰς τὴν ἀναζητήσιν τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἡ ἐλάττωσις τῆς ἐντάσεως τῆς βαρύτητος διανέμεται, τὴν εὔρεσιν τῶν σχέσεων αὐτῆς πρὸς τὰς τοπογραφικὰς ἢ γεωλογικὰς τοπικὰς περιστάσεις καὶ τὸν προσδιορισμὸν τῆς περιμέτρου τῆς χώρας, ἐν ἣ ἡ ἐλάττωσις αὕτη παρουσιάζεται: ἐν δὲ τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος ὑπομνήματι ἀνακοινοῦνται τῇ ἀκαδημίᾳ τὰ πορίσματα τῶν παρατηρήσεων αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐντάσεως τῆς γήινης βαρύτητος ἐπὶ τοῦ συνόλου τοῦ ὄρειου ὄγκου τῆς μεσημβρινοανατολικῆς Γαλλίας.

Τὸ πόρισμα τῶν μελετῶν τοῦ κ. Collet εἶνε κατὰ πάντα σύμφωνον πρὸς τὴν ἀνωτέρω ἀναγραφείσαν μείζονα ἐλάττωσιν τῆς ἐντάσεως τῆς βαρύτητος ἐπὶ

τῶν ἡπείρων καὶ ἀναλόγως πρὸς τὸ ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης ὕψος τῶν σταθμῶν, ἀποτελοῦν οὕτω πειραματικὴν ἐπιβεβαίωσιν τοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Delforges ἀνακαλυφθέντος νόμου, διότι αἱ ὑπὸ τοῦ κ. Collet μῆχρι τοῦδε λογισθεῖσαι τιμαὶ τῆς ἐλαττώσεως τῆς ἐντάσεως τῆς γήινης βαρύτητος ἐν τοῖς ἐκλεγείσιν σταθμοῖς τοῦ ἀνωτέρω μνημονευθέντος ὄρειου ὄγκου βαίνουσιν αὐξοῦσαι ἀπὸ τῆς Βαλεντίας (125 μ. ἀπὸ τῆς θαλάσσης ὕψος) πρὸς τὴν Γρενόδλῃ (210 μ. ὕψ.) πρὸς τὴν La Bérarde (1738 μ. ὕψ.), ἐν ἣ παρουσιάζεται κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ κ. Collet τὸ μέγιστον τῆς ἐλαττώσεως, ἀνερχόμενον εἰς 0,00127 μ., τῆς ἐπιταχύνσεως (γ_0) τῆς βαρύτητος (ἀνηγμένης εἰς ὕψος 0 μ. ἀπὸ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης) ἀντιστοιχοῦσης κατὰ τοὺς ἐξαιρετικῆς λεπτότητος λογιμοὺς αὐτοῦ εἰς 9,80575 μ.

* * *

Ἐν τῇ αὐτῇ συνεδρίᾳ ὁ τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις καὶ παντὶ τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ γνωστός Ἐλβετὸς φυσιοδίφης κ. Raoul Pictet ὑπέβαλε νέον αὐτοῦ ὑπόμνημα, δι' οὗ ἀνακοινοῦται τῇ Ἀκαδημίᾳ τὸ πόρισμα τῶν πειραματικῶν αὐτοῦ ἐρευνῶν ἐπὶ τῆς πήξεως τοῦ θειικοῦ ὀξέος εἰς διαφόρους βαθμοὺς συμπυκνώσεως. Αἱ πειραματικὰ αὐτὰ ἔρευνα τοῦ κ. Pictet, ὧν κύριος σκοπὸς εἶνε ὁ προσδιορισμὸς τῆς συστάσεως τῶν ἴλιαν ἐνεργῶν ὀξέων, ἅτινα διατηροῦσι τὴν ρευστὴν κατάστασιν εἰς ἴλιαν ταπεινὰς θερμοκρασίας, ἐγένοντο πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ γενικοῦ νόμου, ὃν πρῶτος ὁ κ. Pictet ἀνεκάλυψεν, ὡς πρὸς διέτις μὲν περίπου ἀνεγράψαμεν ἐν ταῖς στίλαις τῆς «Ἑβδομαδιαίας τοῦ Νεολόγου Ἐπιθεωρήσεως», πέρυσιν δὲ διὰ μακρῶν ἐπραγματεύθημεν ἐν τῇ Δη «περὶ θερμοτήτος» ἡμετέρα διαλέξει ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, νόμου, καθ' ὃν αἱ χημικαὶ δράσεις ἀφαιρίζονται ἐν γένει εἰς ἴλιαν ταπεινὰς θερμοκρασίας, σώματα δὲ ἰσχυρὰν ἔχοντα πρὸς ἄλληλα χημικὴν συγγένειαν κατὰ τε τὴν συνήθη θερμοκρασίαν καὶ κατὰ θερμοκρασίας ὀλίγον τῆς συνήθους διαφερούσας, οὐδόλως ἐπιδρῶσιν ἐπ' ἄλληλα κατὰ τὰς ἴλιαν ταπεινὰς τεχνικὰς θερμοκρασίας, καθ' ἃς οἰσνεὶ νεκροῦται ὀλοσχερῶς ἡ ὕλη, ἐκλειπούσης καὶ τῆς τελευταίας ἰκμάδος τῆς ἀνοργάνου ζωῆς αὐτῆς.

Παραλείποντες τὴν περιγραφὴν τῶν λεπτομερειῶν, ὡς ξένην πρὸς τὸν σκοπὸν, οὕτινος αἱ ἡμετέροιαι διαλέξεις στοχάζονται, περιοριζόμεθα εἰς τὴν ἀναγραφὴν τῶν ἐξ ἀμέσου μελέτης τοῦ γραφικοῦ διαγράμματος (courbe), δι' οὗ ὁ κ. Pictet, κατὰ τὸ σήμερον ἐν γενικῇ χρήσει εἰς παρομοίας περιστάσεις σύστημα, παρέστησε τοὺς θερμομετρικοὺς βαθμοὺς, καθ' οὓς τὸ θειικὸν ὀξύ μετὰ διαφόρου ποσότητος ὕδατος συνθεθειμένον πήγνυται ἡμετέροιαν παρατηρήσεων. Ἡ καμπύλη αὕτη τῶν θερμοκρασιῶν τῆς κρυσταλλώσεως τῶν μεθ' ὕδατος κρυστάτων τοῦ θειικοῦ ὀξέος τέμνει πέντε ἀκιεὶ τὴν τοῦ μηδενός, ἅτιοι πέντε διάφορα κράματα θειικοῦ ὀξέος καὶ ὕδατος πήγνυται παραδόξως εἰς ἡν θερμοκρασίαν γίνεται καὶ ἡ τοῦ ἀμιγροῦς ὕδατος πήξις. Οὐδεμία ὑφίσταται ἀναλογία μετὰ τοῦ βαθμοῦ τῆς πήξεως καὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ποσοῦ τοῦ θειικοῦ ὀξέος, ἢ,

ὅπερ τὸ αὐτό, μεταξύ τῆς πυκνότητος τοῦ κράματος καὶ τῆς θερμοκρασίας τῆς πήξεως, λίαν δὲ ἀνωμάλως καὶ ἀποτόμως ὁ θερμομετρικὸς βαθμὸς τῆς πήξεως ἀνυψοῦται ἢ καὶ ταπεινοῦται διὰ μικρᾶς μεταβολῆς τοῦ ἐν τῷ κράματι λόγου τοῦ θεϊκοῦ ὀξέος πρὸς τὸ ὕδωρ. Οὕτως ἐνῶ τὸ κράμα τὸ ἐνέχον 88,88 % θεϊκοῦ ὀξέος καὶ πυκνότητα 1,813 (τῆς τοῦ ὕδατος ὑπὸ θερμοκρασίαν + 4° λαμβανομένης ὡς μονάδος) πύγνυται εἰς θερμοκρασίαν — 55°, τὸ κράμα 84,48% πυκνότητος 1,777, κρυσταλλοῦται εἰς + 39,5, διὰ προσθήκης δὲ μικροῦ ποσοῦ ὕδατος ἢ πυκνότητος ἀποβαίει 1,771 καὶ τὸ σημεῖον τῆς πήξεως ἀνυψοῦται εἰς + 5°.

Ἐν τέλει σημειούμεθα ὅτι τὸ μὲν ἀμιγῆ θεϊκὸν ὄξύ, πυκνότητος 1,842, πύγνυται εἰς θερμοκρασίαν + 10°, 5, τὸ μετὰ 10 μορίων ὕδατος συντεθειμένον (S⁰⁴H² + 10H²⁰), πυκνότητος 1,268, ἐνέχον 35, 25% θεϊκοῦ ὀξέος πύγνυται εἰς θερμοκρασίαν — 88° (ἐλάχις τὸν), ἐνῶ τὸ μεθ' 75 μορίων ὕδατος συντεθειμένον, πυκνότητος 1,045, ἐνέχον 6,77% θεϊκοῦ ὀξέος κρυσταλλοῦται, ὡς καὶ τὸ ἀμιγῆ ὕδωρ, εἰς θερμοκρασίαν 0°.

Ταῦτα ἐν γενικαῖς γραμμαῖς τὰ μᾶλλον ἐνδιαφέροντα πορίσματα τῶν δοσῶν μελετῶν τοῦ ἀκαμάτου ἐλβετοῦ φυσιοδίφου, μελετῶν, αἰτινες ἀπὸσχόλησαν αὐτὸν τε καὶ τὸν βοηθὸν αὐτοῦ d^r Thilo ἐπὶ πάντε ὅλους μῆνας, ἀπαιτήσασαι ἄμεσον δαπάνην 8500 φρ.

Ἐτέρα ἐνδιαφέρουσα ἀνακοίνωσις, γενομένη κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν τῆς 10)22 ὁκτωβρίου, εἶναι ἡ τοῦ καὶ ἀνωτέρω μνημονευθέντος κ. Pictet, τίτλον φέρουσα : « Πειραματικαὶ ἐρευναι ἐπὶ τῆς θερμοκρασίας τῆς πήξεως διαφόρων κραμάτων οἰνοπνεύματος καὶ οἴνου », ἐν ἧ ἀναγράφονται λεπτομερῶς τὰ πορίσματα τῶν δοσῶν ἐρευνῶν, ἃς ὁ ἀκάματος φυσιοδίφης ἀνέλαβε συνεχίζων τὰς δοσὰς καὶ ἐξιολόγους αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιδρώσεως τῶν ταπεινῶν θερμοκρασιῶν μελέτας. Ἐκ τοῦ ἐπισυννημένου πίνακος τῆς θερμοκρασίας τῆς κρυσταλλώσεως ὑδρικών τινων τοῦ οἰνοπνεύματος κραμάτων, πίνακος συνταχθέντος σχεδὸν ὁλοσχερῶς ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ κ. Pictet πρώτου δόκτορος Allehul, ὡς ἐκ τοῦ διπλοῦ γραφικοῦ διαγράμματος τοῦ ὑπομνήματος τούτου, συνάγεται μὲν γενικῶς ὅτι ἡ θερμοκρασία τῆς κρυσταλλώσεως τῶν οἰνοπνευματικῶν μεθ' ὕδατος κραμάτων ταπεινοῦται καθ' ὅσον καὶ τὸ ποσὸν τοῦ οἰνοπνεύματος ἐλαττοῦται, οὐχὶ ὅμως καὶ κατὰ σταθερὸν καὶ ὀρισμένον γεωμετρικὸν λόγον.

* *

Κατὰ δὲ τὴν συνεδρίαν τῆς 3)15 ὁκτωβρίου ὁ κ. Tisserand ἀνεκοίνωσε τῇ ἀκαδημίᾳ ὑπόμνημα τοῦ κ. G. Bigourdan, ἀστρονόμου τοῦ ἐν Παρισίοις ἀστεροσκοπείου, ἀγγέλλον τὴν ἐξαφάνισιν τῆς νοτίας πολιτικῆς κηλίδος τοῦ πλανήτου Ἄρεως, συμβῆσαν τὴν 1)13 ὁκτωβρ. ἐ. ἔ. Ἡ κηλὶς αὕτη, μετρηθεῖσα τὴν 22)4 δεπτεμ. εὐρέθη ἔχουσα εἰσέτι διάμετρον 1", 2, ἀντιστοιχοῦσαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Ἄρεως εἰς 300 χμ., δὲν συνέπιπτε δὲ ἀκριβῶς μετὰ τοῦ ἄξονος

τῆς περιστροφῆς τοῦ πλανήτου, γεγονόςς πολλακίς ἐν τοῖς προγενεστέροις χρόνοις παρατηρηθέν.

* *

Κατὰ δὲ τὴν συνεδρίαν τῆς 10)22 ὁκτωβρ. ἐ. ἔ. τῆς αὐτῆς Ἀκαδημίας ἐγένοντο διάφοροι ἀνακοινώσεις, ἐξ ὧν αἱ μᾶλλον ἐνδιαφέρουσαι τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας εἶνε αἱ ἐξῆς : Ὑπόμνημα τοῦ C. Flammarion, παρουσιασθὲν τῇ Ἀκαδημίᾳ ὑπὸ τοῦ κ. Faye καὶ φέρον τὸν τίτλον : « Οἱ πόλοι τῆς περιστροφῆς τῆς Ἀφροδίτης », ὑποκείμενον δὲ ἔχον τὸ ζήτημα τῆς περιστροφῆς τοῦ ὀρειοτάτου τῶν πλανητῶν, περὶ τοῦ χρόνου τῆς περιστροφῆς τοῦ ὁποίου μεγίστη ὑπάρχει μεταξύ τῶν ἀστρονόμων διαφωνία, τινῶν μὲν παραδεξαμένων ὅτι ἡ περιστροφή αὕτη συμπληροῦται εἰς χρόνον οὐχὶ κατὰ πολὺ ἀφαστώτα τῶν 24 ὡρῶν, ἄλλων δὲ τοῦναντίον ὑποστηριζόντων ὅτι ὁ περικαλλῆς πλανήτης παρουσιάζει σταθερῶς τῷ Ἡλίῳ τὸ αὐτὸ ἡμισφαίριον, ὡς καὶ ἡ ἡμετέρα Σελήνη πρὸς τὴν Γῆν, καὶ κατὰ συνέπειαν ὅτι ἡ διάρκεια τῆς περιστροφῆς τῆς Ἀφροδίτης περὶ τὸν ἑαυτῆς ἄξονα ἴσοῦται ἀκριβῶς πρὸς τὴν τῆς περὶ τὸν Ἥλιον περιφορᾶς αὐτῆς, ἥτοι πρὸς 225 ἡμέρας. Τὴν δευτέραν ταύτην γνώμην διευτύπωσε πρῶτος ὁ διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου τοῦ Μιλάνου κ. Schiaparelli, σχηματίσας τὴν περὶ τούτου γνώμην ἐκ τῶν ἀμέσων ἀστρονομικῶν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης παρατηρήσεων, πρὸ τῆς δημοσιεύσεως δὲ τῶν παρατηρήσεων τούτων τοῦ σοφοῦ ἰταλοῦ ἀστρονόμου ταυτοσήμου ἀνακοινώσας τοῖς ἐν Παρισίοις ἀστρονόμοις ἐποηίσαστο ὁ πρὸ ὀλίγου τὴν ἡμετέραν πρωτεύουσαν ἐπισκεφθεὶς καὶ δεόντως ἐκτιμηθεὶς ἐν αὐτῇ διαπρεπὴς διευθυντὴς τοῦ Ἀστεροσκοπείου Ἀθηνῶν κ. Αἰγινήτης, ἐπὶ θεωρητικῶν στηρίξας τὴν γνώμην αὐτοῦ λόγων, οὓς εὐρίσκωμεν ἐν τῇ εὐγενῶς πάνυ ἀποσταλείσῃ ἡμῖν διαλέξει αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Κοσμογονία (8 ἀπριλίου 1891) διατυπούμενου ὧδε : Ἴον Ἡ ἐκ τῆς παλιρροίας τριβῆς ἐπὶ τῆς Ἀφροδίτης ἦτο πόσον ἰσχυρὰ, ὥστε ἐλαττοῦσα διαρκῶς τὴν περιστροφικὴν κίνησιν αὐτῆς, κατέστησεν ἀδύνατον τὴν γέννησιν δορυφόρων. 2ον Ἡ μέχρι σήμερον ἐνέργεια τῆς τριβῆς ταύτης εἶναι τοσαύτη, ὥστε, ὁ χρόνος τῆς περιστροφῆς τῆς Ἀφροδίτης περὶ τὸν ἄξονά της κατέστη περιίπου ἴσος πρὸς τὸν χρόνον τῆς περιφορᾶς αὐτῆς περὶ τὸν Ἥλιον (ἐν σελ. 34—35).

Ἄλλ' ἐπανελάβωμεν εἰς τὸ ὑπόμνημα τοῦ κ. Flammarion. Ἐν αὐτῷ σημειοῖ πρῶτον τὰς τὴν ἐπισκόπισιν τῆς Ἀφροδίτης συνοδευσάσας δυσχερείας, ἐν αἷς τὴν πρώτην κατέχει θέσιν ἡ ἐξοχος τοῦ πλανήτου τούτου φωτοβολία καθ' ἀπάσας τὰς φάσεις αὐτοῦ, εἴτα δὲ προβαίνων διατυποῖ τὴν ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ συνόλου ὁκταστῶν παρατηρήσεων γενομένων ἐκ τοῦ ἀστεροσκοπείου τοῦ Juvisy, ὧν τινὰς λεπτομερῶς ἀναγράφει, γνώμην αὐτοῦ περὶ ὑπάρξεως πολικῶν χιόνων ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου, χιόνων προσομοίων ταῖς ἐπὶ τοῦ πλανήτου Ἄρεως παρατηρουμέναις. Ἐάν, λέγει ἐν τῷ τέλει τοῦ ὑπομνήματος, αἱ πολικαὶ αὗται λευκότητες δὲν εἶναι φαινομενικαί, ἢ ὑπαρξίς

αυτῶν θὰ ἦτο ἀνεξήγητος κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ συγχρονισμοῦ τῆς περιστροφῆς μετὰ τῆς περιφορᾶς τοῦ πλανήτου. Τῷ ὄντι, λέγει, ἐν ἡ περιπτώσει ὁ πλανήτης οὗτος ἐστρεφε πρὸς τὸν ἥλιον τὸ αὐτὸ ἡμισφαίριον, τὸ μέγιστον τοῦ ψύχους θὰ συνέπιπτε μετὰ τοῦ ἀπεστραμμένου τῷ ἥλιῳ ἡμισφαιρίου, τὸ δὲ μέγιστον τῆς θερμότητος μετὰ τοῦ κέντρου τοῦ πεφωτισμένου, ἅπαντα δὲ ἡ περιφέρεια τοῦ πεφωτισμένου ἡμισφαιρίου θὰ εὑρίσκετο ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς κλιματολογικοὺς ὄρους.

Δυνάμεθα ἄρα, λέγει, νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τῶν παρατηρήσεων τούτων ὅτι ἡ Ἀφροδίτη στρέφεται περὶ ἑαυτὴν καὶ ὅτι ὁ ἄξων αὐτῆς εἶνε ὀλίγον κεκλιμένος ἐπὶ τῆς τροχιάς αὐτῆς, διότι οἱ δύο πολικοὶ πόλοι εἶνε πολλακίς ὁρατοὶ ταυτοχρόνως. Αἱ παρατηρήσεις τῶν κηλίδων δὲν ἀρκοῦσι πρὸς μέτρησιν τῆς διαρκείας τῆς περιστροφῆς, ἀλλὰ φαίνονται ὑποσημαίνουσαι ὅτι ἡ διάρκεια αὕτη δὲν ἀφίσταται σημαντικῶς τῶν εἰκοσὶ τεσσάρων ὥρων.

* *

Τρίτη ἐνδιαφέρουσα ἀνακοίνωσις ἐγένετο τῇ αὐτῇ Ἀκαδημίᾳ διὰ τοῦ κ. Faye ὑπὸ τοῦ ῥώσου στρατηγοῦ κ. Venukoff ἀναφορικῶς πρὸς τὰ εἰς τὰ ὑψηλὰ τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα παρατηρούμενα περιστροφικὰ φαινόμενα, πειραματικῶς καὶ πάλιν βεβαιωθέντα κατὰ τὴν ὑπὸ δύο ῥώσων ἀξιωματικῶν, τῶν κ. Naidenoff καὶ πρίγκιπος Obolensky, γενομένην παρὰ τὴν Βαρσοβίαν ἀεροπορίαν. Κατὰ τὴν ἀναχώρησιν τὸ ἀεροπλάνον ἀνυψώθη σχεδὸν κατακόρυφως μέχρις ὕψους 1000 μ., εἶτα δὲ δινηθῆναι πρὸς τὸ δυτικὸν νοτιοδυτικὸν καὶ ὑψώθη μέχρι 1500 μ.

Ἐρρίψαν τότε ποσότητά τινα ἔργματος καὶ οὕτως ὑψώθησαν μέχρι 1700—1800 μ., μὲθ' ὃ τὸ ἀεροπλάνον, ἐξακολουθοῦν τὴν ἀνοδὸν αὐτοῦ, διέγραψε τὸ ὄριον ἀνιούσης σπείρας, ἧς ἡ ὀριζώντιος προβολὴ εἶχε διάμετρον 3 χμ. Οὕτως ὑψώθησαν μέχρι 3700 μ. ὕψους ἀρξαμένης δὲ τῆς καθόδου, τὸ ἀεροπλάνον διέγραψεν ἐκ νέου δευτέραν σπείραν, τὴν ὄριαν ταύτην κατιούσαν καὶ πρὸς τὴν πρώτην ἀντίστροφον. Ἐν ταῖς χαμηλαῖς τῆς ἀτμοσφαιρας χώραις ἡ καθόδος ἦν σχεδὸν κατακόρυφος. Οἱ γενικοὶ ἀτμοσφαιρικοὶ ὄροι ἦσαν τοιοῦτοι, ὥστε τὸ ἀεροπλάνον μόλις διήνυσε 16 χμ. πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν ἐν διαστήματι 6 ὁλων ὥρων, ἐξ οὗ ἐπεταὶ ὅτι ἐπεκράτει γινεμία, ἐξαιρέσει χώρας τινὸς κειμένης εἰς ὕψος 1700—1800 μ., ἐνθα ὑψίστατο εἶδος τι δινηέσεως κινήσεως, μικρᾶς ἀλλῶς σφαιροειδούς.

ΠΑ. Γ. ΒΑΣΣΑΜΑΚΗΣ.

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ.

Ἄφες τὸ αἶσθημα νὰ διγῆθῃ
βίον εὐδαίμονα ἂν ποθῆς·
ἂν ἡ καρδιά τὸν νοῦν νικῆσῃ,
θὰ ὑποφέρῃς, θὰ χλευασθῆς! . . .

Ἐὰν τὸ αἶσθημα πλημμυρῆσῃ
εἶν' ἡ πλημμύρα ὀρμητικῆ,
οὐδὲν ἰσχύει νὰ τὴν κρατήσῃ,
δὲ κατακλύζει ὅλον ἐκεῖ.

«Ἄφες τὸ αἶσθημα νὰ διγῆθῃ! . . .»
πλὴν δὲν ἰσχύει βορρᾶ πνοὴ
τὴν θεῖαν φλόγα ποτὲ νὰ δούσῃ
εἶναι τὸ αἶσθημα ἡ ζοὴ!

ὦ, τίς ἐκ τοῦ ἄνθους
τὸ μύρον ν' ἀρπάσῃ
θὰ ἦν ἱκανός;
ὁπότε τῆς αἴρας
πνοὴ πτερυγίζει
μαϊτιδ' αὐγίν,
τὸ αἶρ' εἰς τὸν Πλάστην
ὡς θεῖου λιθάνου
θυσίαν ἀγνίν.
Τὸ μύρον, τοῦ ἄνθους
τὸ αἶσθημα εἶναι
ὑψοῦται, ὑψοῦται
πρὸς τὸν οὐρανόν,
ἐκεῖ ὅπου πᾶσα
ἀγνὴ τῆς καρδίας
ἠχὼ κατατείνει
καὶ πᾶς θεῖος πόθος
τὸ κέντρον εὑρίσκει
παρὰ τῷ Θεῷ.

Τίς τῆς ἀπόδοσις
τὸ ἄσμα νὰ παῦσα
ἀδρᾶν χάριν πνέον
θὰ ἦν ἱκανός;
ἐνῶ τὴν γαλήνην
τὴν νύκτιον σχίζον
ὑψοῦται, ὑψοῦται
πρὸς τὸν οὐρανόν,
γλυκὴς παλμὸς εἶναι
τ' ὠραῖόν τῆς ἄσμα
καὶ ἄγιος πόθος
ἐκεῖθεν πνευσθεῖς.

Τ' ἀκού' ἡ σελίνην,
ὠχρὰ καλογραῖα,
καὶ δάκρυον χύνει
καὶ εἶναι τὸ δάκρυ
ἀκτίς ἀργυρᾶ.
τ' ἀκούει ἡ αἴρα,
θεὰ ἀερώδης,
καὶ στόνον ἀφίνει
καὶ εἶται ὁ στόνος
πνοὴ ὁροσερά.

Ὁ Πλάστης ὁ Πλάστης
ὁ στέλλων τὸ μύρον
εἰς τᾶνθος, καὶ τᾶσμα
εἰς τὴν ἀπόδοσι,
αἰσθήματος φθόγγους
ἐνθὲτ' εἰς τὰ χεῖλην,
μ' αἰσθήματος μύρα
πληροῖ τὰς ψυχάς.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

— Είδσε πρωινόφιλος, βλέπω, τῆ εἶπεν δὲν ἤλιπα ὅτι θὰ σὰς συνήντων πρὸ τῆς μεσημέριας.

— Μετέβαλον ὄλας τὰς συνηθείας μου, εἶπεν ἐκείνη μειδιῶσα ὠχρῶς· ἦδη δὲν κατακλίνομαι ἐξώρας καὶ ἐγείρομαι πρωί . . . Ἄλλως, ἐδῶ τί θὰ ἐπραττον ;

— Τοῦτο σὰς λυπεῖ ;

— Ὅχι βεβαίως ! εἶθε οὕτω νὰ ἔζων ἀνάκαθεν.

Καὶ μετὰ στιγμὴν σιγῆς ἐπανέλαβε διὰ ταπεινότηρου τόνου.

— Θ' ἀπύλλασσον πολλῶν θλίψεων καὶ ἐμαυτὴν καὶ τοὺς περὶ ἐμέ.

— Ἡ γαλήνη δὲν ἀποκατέστη ; ἠρώτησεν ὁ σοφὸς λαμβάνων τὸν βραχίονά της ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ καὶ ἄγων αὐτὴν βραδεῖ βήματι ὑπὸ τινὰ ζυγίαν.

— Κατ' ἐπιφάνειαν ναί, ἀλλὰ κατ' οὐσίαν τίς οἶδε ; ἀν κρίνω ἐξ ἐμαυτῆς, ἡ ἐσωτερικὴ ἀναστάσις εἶναι πάντοτε ζωηρά . . .

— Ἀντιπλάξατε λέξεις καὶ ἐξηγήσεις μετὰ τοῦ Δαβὶδ ἀφ' ὅτου ἤλθετε ἐδῶ ;

Ἄπαξ μόνον, ὅτε μοὶ ἀνήγγειλε τὴν πρόθεσίν του περὶ γάμου τῆς θυγατρὸς μας μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ τοῦ κ. Περιγιόν . . . σχέδιον, τὸ ὁποῖον φανεροῦσα πρὸς ὑμᾶς δὲν πιστεύω ὅτι διαπράττω ἀδιακρισίαν.

— Ὅχι, τὸ γνωρίζω ἀπὸ μακροῦ χρόνου . . . καὶ ὁποῖά τις ὑπῆρξεν ἡ συμπεριφορὰ τοῦ συζύγου σας κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην ;

— Ἀρίστη, ὡς πάντοτε· δὲν ἔχω ἀφορμὴν παραπόνου κατ' αὐτοῦ, οὐτ' ἐκεῖνος κατ' ἐμοῦ, ἐλπίζω ;

Ἡ φράσις αὕτη προηνέχθη ὑπὸ τύπον ἐρωτήσεως, ἀλλ' ὁ σοφὸς δὲν ἀπάντη. Ἐψῶσε τότε ἐκείνη ἐπ' αὐτοῦ τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς της καὶ ἐπιμένουσα εἶπε.

— Εἶπέ τι ἐμοῦ ;

— Ὅχι ! ἀπεκρίνανο ὁ λόγιος μικρὸν διστάσας· τὸ ὄνομά σας οὐδόλως ἠρθρωσεν· ἀλλ' εἶναι ἀληθὲς ὅτι σχεδὸν ἐμείναμεν μόνοι.

— Μία μόνη στιγμὴ θὰ ἦρκει, ὑπέλαβε μελαγχολικῶς . . . ἀλλ' αὐτὸς μ' ἀπέσπασεν ὀλοτελῶς ἀπὸ τοῦ βίου του . . . καὶ παροδικῶς μόνον εὐρίσκομαι ἐνταῦθα . . .

Δὲν ἠδυνήθη νὰ περάνῃ τὴν φράσιν· δάκρυα ἀθρόα ἀπὸ τῶν ὀμμάτων της ἐκρεύσαντα, ἐπέπεσον κατὰ σταγόνας θερμὰς λαμπερὰς ὡς ἀδάμαντες ἐπὶ τῶν εὐχρῶν ῥόδων ἅτινα ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας.

— Τὸν κατέστησα δυστυχεστάτον, εἶπε, καὶ πάσχει ἔτι πικρῶς ἔνεκα ἐμοῦ· ἀλλ' ἐτιμωρήθη ! ὦ, ἐτιμωρήθη σκληρότατα ! Ἡ ἰδέα αὕτη, ὅτι μὴνὰς τινὰς μόνον ἔτι, τίς οἶδε ; ἴσως ἐβδομάδας μόνον μοὶ ἐπιτρέπεται ἵνα μείνω ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ, νὰ τηρήσω τὴν οἰκογενειακὴν μου θέσιν, ὦ ! ἡ ἰδέα αὕτη περιτρώγει τὴν καρδίαν μου διπνεκῶς . . . Ὅλην τὴν ἡμέραν καταδιώκομαι ὑπ' αὐτῆς, κατὰ τὴν νύκτα ἐξυπνῶ αἰφνιδίως, ἀνεγείρομαι σπασμωδῶς, νομίζουσα ὅτι δὲν εὐρίσκομαι πλέον ἐν τῷ οἴκῳ μου, καὶ προσπαθοῦσα ἀτενῶς ν' ἀναγνωρίσω ἐν τῷ σκότει τὸ μέρος ὅπου ἐρρίφθην . . . Εἶναι αὕτη ἀγωνία διπνεκῆς ἥτις καθιστᾷ τὸν βίον μου οἰκρῶν, ἀλλ' ἐν τοῦτοις τί δὲν θὰ ἐδίδον, ὅπως τὴν παρατείνω ἐπὶ πολὺ ἔτι, διότι καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παύσῃ, συμφερόν μυστακτικῶς χεῖρων θὰ ἐπέλθῃ ἀντ' αὐτῆς ! . . . Γνωρίζετε

ὅτι περιεφρόνησα ἄλλοτε τὰς ἀπολαύσεις τῆς ἐστίας, τὰς ἠδείας οἰκογενειακῆς χαρᾶς, ἀλλ' εἶχον τότε παραγνωρίσει καὶ ἀπορροῦμαι αὐτὰς ἐν στιγμῇ νοητικοῦ στροβίλου μανιώδους παραφορᾶς, καθ' ἣν οὐδὲν πλέον μοὶ ἐφαίνετο ποθητόν, εἴμῃ ἢ ἠδονῇ, ὁ θόρυβος, τῶν ἐορτῶν οἱ κυμβαλώδεις βρόντοι. Τὸν σύζυγόν μου, τὸ τέκνον μου δὲν τοὺς ἠγάπων πλέον, τοὺς ὀλοκομόνουν ὀλοτελῶς, ἐδαρνώμην ἀπ' αὐτῶν ἢ ἀθλία ! . . . Δυστυχῆς ἐγὼ ! . . . ποῦ εἶχον προσελθόμενον τὸ ὄμμα ; εἰς τί εἶχε μεταβληθῆ ἡ καρδιά μου ; . . . Φεῦ ! πᾶν ὅ,τι κατεφρόνησα τότε μοὶ φαίνεται σήμερον τόσῳ πολύτιμον, ὥστε τὴν ζώην μου αὐτὴν θὰ ἐδίδον ὅπως κατέχω αὐτὸ ἀκόμην ! . . . Ἐπέρχονται στιγμαὶ καθ' ἃς λέγω πρὸς ἐμαυτὴν : Εἶναι ἀδύνατον· ὄχι, δὲν ἐγενόμην ποτὲ τόσῳ ἐνοχος, οὔτε ὁ Δαβὶδ τόσῳ ἄκαμπτος. Ἄλλ' ἐν τούτοις ὑφίστανται ἀμφοτέρω ταῦτα . . . Ἐκ τῆς εὐσταθείας δὲ μεθ' ἧς ὁ σύζυγός μου ὑπομένει τὴν φρικώδη δοκιμασίαν, ἦν ἐγὼ τῷ ἐπέβαλον, δύναμαι νὰ εἰκάσω τὴν εὐστάθειαν ἦν θὰ ἐξασκίση ἐν τῇ ἐκτελέσει τῆς ἀποφάσεώς του.

Ὁ Σανδρὲν ἔσθη πρὸς στιγμὴν, καὶ ἀπ' ὠθῶν διὰ τοῦ ποδὸς τὰ ὠχρὰ φύλλα τὰ τὸ ἔδαφος τοῦ ποδὸς τὰ ὠχρὰ φύλλα τὰ τὸ ἔδαφος τοῦ περιδρόμου καλύπτοντα.

— Ἄλλὰ ποῖα, εἶπεν, εἶναι ἡ θέλησίς του ;

— Μοὶ τὴν ἐξεδειλῶσε : τὴν ἐπιούσαν τοῦ γάμου τῆς θυγατρὸς μου θὰ ἐξέλθω ἐντεῦθεν ὅπως μηδέποτε πλέον ἐπιστρέψω.

— Καὶ ὁποῖαν ἐρμνεύει τῆς ἀναχωρήσεως ταύτης θ' ἀπευθύνῃ πρὸς τὴν Κεκλιάν ;

Ἡ Λουίζα ἐφρούαζε καὶ μετὰ πεπλανημένου ἠθους, πνιγομένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως προτένισε τὸν σοφόν :

— Πιστεύετε ὅτι θὰ ὑποδοθῆ τὸ φρικώδες θάρος ὅπως τῆ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀλήθειαν ;

— Καὶ ὑμεῖς τὸν νομίζετε ἱκανὸν ὅπως διδάξῃ κόρην τινὰ τὸ νὰ περιφρονῇ τὴν μητέρα της ;

— Οἶμοι ! δὲν θὰ διδαχθῆ ἡ θυγάτηρ μου τὴν πρὸς ἐμὲ περιφρόνησιν παρ' ἐκείνου, ἀλλὰ παρ' ἐμοῦ αὐτῆς. Ὅποιας ἀπαιτήσεις δύναμαι νὰ ἀναμείνω ; Μεταξὺ τοῦ Δαβὶδ καὶ ἐμοῦ ἡ ρῆξις εἶναι ἀμετάκλητος ! Οὐδέποτε θὰ μοὶ συγχωρήσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ αὐτὴ οὐδέποτε θὰ ἐτόλμων νὰ τῷ ζητήσω χάριν, τῆς ὁποίας εἶμαι παντελῶς ἀναξία, τὸ ἐννοῶ σαφῶς !

— Μοὶ ἀρέσκει ἡ ταπεινωσίς σας καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν πραγματικῶς ἀναμφιδόλως θὰ εὐαρεσθήσῃ πρὸς τὸν Δαβὶδ, πιστεύω δὲ ὅτι δι' αὐτῆς εὐρετε τὸ μέσον ὅπως τὸν καταπραῖνυτε.

— Μῶ βασίζετε τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας σας ἐπὶ τῆς δεξιότητός μου, διότι οὐδένα συνδυασμὸν ἐφαντάσθη. Ἐν τῷ ἠθικῷ σπαραγμῷ ὅστις με κατατρώχει, ἔψιψτε Θεέ ! οὐδὲν νὰ διανοηθῶ δύναμαι . . . Εἶμαι κατὰ βάθος εὐλακρινῆς . . .

— Καὶ ἡ στάσις τοῦ συζύγου σας οὐδόλως ἠλλάξεν ἀφ' ὅτου ἠλλάξατε τόσον ὑμεῖς ;

— Σπανίως τὸν βλέπω, κατὰ τὸ δεῖπνον καὶ τὸ γεῦμα μόνον . . . μοὶ ἀπευθύνει τὸν λόγον ἐν τῇ γενικῇ συνδιαλέξει καὶ οὐδὲν πλέον . . . παρετήρησε κἂν ἄραγε τὴν ἐν ἐμοὶ συμβᾶσαν μεταβολήν ; τὸ ἀγνοῶ, καὶ εἶναι ἥκιστα πιθανόν.

— Ἄλλ' ἢ θυγάτηρ σὰς δὲν θεωρεῖ παράδοξον τὴν ψυχρότητα ἡμῶν καὶ τὴν ἀποχὴν ἀπ' ἀλλήλων ;

— Μήπως αὐτὴ δὲν ἐπεκράτει ἀνέκαθεν ; Ἄλλοτε ἐγὼ ἀπεστρεφόμενος ἀπὸ τοῦ συζύγου μου, καὶ σήμερον ἐκεῖνος ἀπομακρύνεται ἀπ' ἐμοῦ, κατ' ἐπιφάνειαν λοιπὸν ἢ πρὸς ἀλλήλους σχέσις ἡμῶν δὲν μετεβλήθη, οὐδὲν δὲ ὑπάρχει διδόμενον ἐκπλήξεως πρὸ τῶν ὁμμάτων τῆς θυγατρὸς ἡμῶν, ἥτις ἄειποτε εἶδε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῆς διαβιούσας ἀνευ εἰλικρινείας. Κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου τῆς θᾶ καταλίπη τὸν πατρικὸν οἶκον, μετὰ τινα δὲ χρόνον θᾶ μάθη ὅτι ἡ μήτηρ τῆς, ἀσθενοῦσα καὶ ἐπιζητοῦσα τὴν μόνωσιν, μετέβη εἰς τὰ λουτρά. Πεισθεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς ὅτι ἀνάγκη ὅπως μηδὲν ταραχθῶ ἐν τῇ ἡρεμίᾳ μου, ὑπὸ πνευματικῆς ἀναστατώσεως κατατρυχομένη, καὶ ὅλην παρὰδοθεῖσα εἰς τὴν νέαν εὐδαιμονίαν τοῦ βίου τῆς θᾶ ἀρκεσθῆναι εἰς τὴν ἐργυνεῖαν ταύτην τῆς αἰθιρίας μου ἐλαφάνισα, καὶ οὐδὲ κἂν θᾶ ἐπιθυμήσῃ ὅπως, χωριζομένη ἐπὶ μικρὸν τοῦ συζύγου τῆς, μακροπορήσῃ πρὸς ἐπίσκεψίν μου. Κατόπιν θ' ἀγαπήσῃ τὰ τέκνα τῆς, ἅτινα θᾶ καταλάβωσι τὴν θέσιν μου ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, οἱ νόμοι δὲ τῆς φύσεως, ἐκδικηταὶ τοῦ ἀνδρὸς μου ἀποβαίνοντες, θᾶ συμπληρώσωσι τὸ ἔργον τοῦ ὀλοτελοῦς ἀφανισμοῦ τῆς δυστυχοῦς ἐμοῦ, ἥτις θᾶ λησμονηθῶ καθ' ὀλοκλήριον, ἥτις θᾶ ἦμαι νεκρά πρὸς αὐτήν. Ἄν ποτε τόνομα τῆς μητρὸς τῆς προερχοῦμαι τυχαίως ὑπὸ τὰς ἀκοὰς αὐτῆς, θᾶ ἐπέλθῃ ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς ὡρᾶ μόνον ἀνάμνησις γυναικὸς ἰδιορρύθμου τὸν χαρακτῆρα, ἥτις ἥκιστα, πιθανῶς, ἠγάπησεν αὐτήν, καὶ ἥτις ἀπὸ πολλοῦ ἀπεξενώθη ἀπ' αὐτῆς ! Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ χρόνῳ ὁ Δαβὶδ, περιστοιχούμενος αὐτὸς ὑπὸ στοργῆς καὶ σεβασμοῦ, θᾶ κατέχη τὴν ζῆλωσιν τοῦ ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστὶν θέσιν, θ' ἀνατρέψῃ τοὺς ἐκγόνους αὐτοῦ ἐπὶ τῶν γονάτων του, θᾶ διέρχεται τὰς ἡμέρας τοῦ κρουροῦ γήρατος ἐν γαλήνῃ καὶ ἡδονῇ. Ἰδοὺ ἀμφοτέρων ἡμῶν ἡ τύχη! . . . καὶ θᾶ ἡ ἀξίως αὐτὸς τῆς εὐδαιμονίας του, ἐγὼ τῆς κολάσεώς μου ! . . . ναί, θᾶ ἡ δίκαιον ἀληθῶς ὅτι θᾶ πάθω ἐγὼ, ὅτι θ' ἀπολαύσῃ ἐκεῖνος. . . ὦ ! ἐάν πᾶσα γυνὴ πρὸς τὸ παράπτωμα ἀποκλίνουσα ἠδύνατο κατὰ τὴν κρίσιν τῆς διαπραξέως αὐτοῦ στιγμῆν νὰ διδῆν ἐν ὀπτασίᾳ διαυγεί τὸν βαρὺν ὄγκον τοῦ αἵσχους, ὅπερ τῇ προσφέρει τὸ παρὸν καὶ τὴν ἀπειροπληθῆ σωρεία τῶν θλίψεων, ὡς τῇ ὑπισχνεῖται τὸ μέλλον, πόσαι, ὦ, πόσαι φρυάττουσαι ἐπὶ τοῦ χεῖλους τῆς βαρβαρόδους ἀδύσσου, δὲν θ' ἀπεστρέφοντο ὀπίσω σφοδρῶς καὶ δὲν θᾶ ὡμνουν ὅτι οὐδέποτε θᾶ προσεγγίσωσι πλέον !

— Πλὴν καὶ πόσαι, εἶπε διὰ σεβασμοῦ ὕψους ὁ σοφός, δὲν ἀφώπλισαν τέως διὰ τῆς εὐγενοῦς καὶ ἐμπράκτου μετανοίας αὐτῶν τοῦ κριτοῦ τῶν τὴν αὐστηρότητα καὶ δὲν ἐπέτυχον τῆς εἰλικρινοῦς του συγγνώμης !

— Συγχωρεῖται σφάλμα διαπραχθὲν ἐν στιγμιαίᾳ παραθορᾷ, ἐν ἀστραπιαίᾳ ἀπογνώσει· ἀλλὰ ῥαδιουργία θρασεῖα καὶ κυνική, ἐγκλημα ἐνδυνειδύτων καὶ ζελογιζόμενον, ἀδύνατον. . . Μεταξὺ τοῦ συζύγου μου καὶ ἐμοῦ μεσοχωροῦσι λέξεις φοβεραὶ, ἀλυσμόνητοι λέξεις, τὰς ὁποίας εἶχον ὑπ' ὄψει ὅτ' ἐτρέπην πρὸς τὸν θάνατον, ὅπθεν ὑμεῖς μ' ἀπεσπάσατε! . . .

ἴσως, τίς οἶδε ; ἴσως ἐπράξατε κακῶς τότε ! ἐπέρονται στιγμαὶ καθ' ὅς τοῦτο φρονῶ ἀλλοθῶς.

— Ἐγὼ ὅμως εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐπράξα καλῶς, ἐξαναγκάσας ὑμᾶς ὅπως ἐπανέλθοντες εἰς τὴν ζωὴν ἀνέκραξεν ἐκεῖνος. Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀναλαμβάνων ἀπέναντι ὑμῶν ἠθικῶν εὐθύνην, ἦν οὐδέποτε θ' ἀπορρίψω, δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἐπιβάλω ὑμῖν μαρτύριον διαρκές, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας διεμῶρθον ἀκράδαντον βεβαιότητα, ὅτι τέγμα τῆς θλιβεραῆς ὁδοῦ τῆς ὁποίας ἤρχεσθε ἦν ἡ ἐξαγόρασις, ἡ σωτηρία! . . . Ναί, κἂν ἔτι ὁ σύζυγός σας δὲν σᾶς ἀνταμείψῃ δι' αὐτῆς, θᾶ τὴν ἀπολαύσετε ὑμεῖς ἢ ἴδια ! μ' ἐννοεῖτε ; ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐγκαταστῆσα ἐν τῇ θλίψει, θᾶ αἰσθανθῆτε τέλος τὸ ἠθικὸν ἀτομόν σας ἐξαγνισθὲν καὶ ἀνυψωθὲν διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς γενναϊότητος, ἐν δὲ τῇ σοβαρᾷ συνειδηθεὶ ὅτι ἐξετελέσθη τὸ καθῆκον τὸ μικρὸν καὶ βαρὺ, θᾶ εὖρητε ἀληθῶς ὄλων ὑμῶν τῶν βασάνων τὸ βάλσαμον. Κ' ἔπειτα ὑπάρχει, ἔστε βεβαία, ὑπάρχει δικαιοσύνη ἥτις οὐδέποτε σφάλεται, ἦν οὐδεὶς δύναται ν' ἀπατήσῃ καὶ ἀποπλανήσῃ, κἂν δὲ ὁ σύζυγός ὑμῶν φανῆ δυσπειθὴς πρὸς τὰς ἐπινεύσεις αὐτῆς, ἢ θυγάτηρ σας τέλος, κατανοῶσα καὶ αἰσθανομένη αὐτὴν βαθέως, θ' ἀποθῆ αὐτὴ αὐτὴ ὁ ἀμάχητος καὶ ἀκαταδίωκτος πρᾶκτωρ τῆς ἐντελοῦς μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐκείνου συνδιαλλαγῆς.

Ἰδοὺ, ἀντιθέτως πρὸς τὸ μέλλον ὅπερ ὑμεῖς διαβλέπετε τὸ μέλλον, ὅπερ ἐγὼ σᾶς δεκνύω ! οὐδέποτε ἀμφέβαλον περὶ τοῦ ἂν τοιαύτη τύχη σᾶς ἀναμένει, διότι, πιστεῦσατέ μοι, εἶμαι οὐχὶ ἠθολόγος τύραννος, ἀλλὰ φιλόσοφος ἠθολόγος, ὅστις μηδὲν παραδεχόμενος ὅτι ἐρχόμεθα ἐπὶ γῆς μόνον ὅπως ὑποφέρωμεν φρονῶ ὅτι πᾶσα ζωὴ ὑπαρξίς δικαιούται ἐπὶ μοίρας τινὸς εὐδαιμονίας ἐν τῷ βίῳ, ἐάν δὲ ἐπομένως διέβλεπον ὅτι πᾶσα τοῦ βίου χαρὰ ἐσθραὶ πρὸ ὑμῶν ἀπωλέσθη, μακρὰν τσὺ νὰ ἐπιβάλω ὑμῖν τὴν βασάνον τῆς ζωῆς, θᾶ διευκόλυνον τοῦναντίον τὸν θάνατόν σας.

Ἐνοῦσα τὰς χεῖρας ὡς ἐν προσευχῇ ἢ ἐνοχος, ἦς ἢ μορφήν ἐξέφραξε χαρὰν καὶ ἀμφιβολίαν συνάμα, ἐψέλλισεν,

— ὦ ! ἂν ἐτόλμων νὰ σᾶς πιστεύσω !

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ κοῦφον βῆμα θεοῦν τὰ νεκρὰ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους φύλλα, ἐπεσπάσατο τὴν προσοχὴν αὐτῶν, στραφέντες δὲ παρετήρησαν ὑπὸ τὸ θεατρικόν κούφον δένδρον τὴν Κεκιλίαν χωροῦσαν πρὸς αὐτοὺς.

— Βλέπετε ; ἀνέκραξε δεκνύων τὴν κόρην ὁ σοφός, ἰδοὺ, ἐρχεται πρὸς ὑμᾶς ὁ ἄγγελος τῆς συγγνώμης !

Ἡ Λουίζα ταχέως σπογγίσασα τοὺς δακρυλαμπεῖς ὀφθαλμούς, ἠτένισε μακρὰν τὴν θυγάτηρα αὐτῆς, ἥτις ὑπὸ τὴν αἰγλὴν ὡρᾶς ἠλιακῆς ἀκτίνος τῇ ἥπτοσμειδῇ ὠρρωθεν, οἶονεὶ ἐπιβεβαιωσάσα τοὺς εὐέλπιδας λόγους, οἵτινες τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀντήχησαν.

— Ἐπὶ ὀλοκλήρον τέταρτον ὥρας σᾶς ἀναζητῶ, ἀνέκραξεν ἡ κορασίς. Ὁ πατήρ μου ζητεῖ τὸν κ. Σανδρέν, διὰ νὰ μεταδώσι, φαίνεται, εἰς τὸ χημεῖον χάριν τῶν σπουδαιῶν πειραμάτων των, ὥστε ἀνάγκη νὰ προγευματισθῶμεν ἀμέσως! . . .

— Λοιπὸν, ἀγαπητόν μου τέκνον, ἐπανερχόμεθα,

είπεν ὁ Σανδρέν. Δὲν καθυστερήσαμεν πολὺ, ἰδοὺ, μόλις τώρα σημαίνει ὁ κώδων.

Τὰ ἐπιστημονικὰ πειράματα, ὧν ἔμελλε νὰ μεταδῆρ ὁ σοφὸς ἐνεῖχον πιθανῶς σπουδαιότητα ὑψηλὴν, καθ' ὅτι ὁ Δαβίδ, καίτοι οὐδέποτε ἑκαυχᾶτο συνήθως, διεδύλωσεν ἴδιον πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ, ὅτι ἢ ἂν ἢ ἀρτίπικτος μηχανὴ ἐδικαίουν τὰς προσδοκίας τῶν περὶ αὐτῆς μελετῶν, ὑπισχνεῖτο πρὸς τὸ ἐπινοητὴν περιουσίαν ὄλην. Ὁ ἐπινοητὴς ἦτο αὐτός, περιουσίαν δὲ δὲν ἐπεθύμει, πρὸ πολλοῦ κατορθίτας τοιαύτην, ὅθεν μόνη ἡ φιλοδοξία ἐπιστήμονος ἐφευρέτου διέφλεγεν αὐτόν, καθ' ὅλην δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ γέυματος ὠμίλει ἐρμηνεύων τὴν μηχανὴν του. Μετὰ διάστημα ὠριαῖον ἀνεχώρησεν ἐφ' ἀμάξης μετὰ τοῦ Σανδρέν καὶ τοῦ Ραούλ, τοῦ συνταγματάρχου βεβαιώσαντος αὐτούς ὅτι, ἐπειδὴ συνειθίζε τὸν περιπάτον μετὰ τὴν λήξιν τοῦ γέυματος θὰ ἐσπευδε πρὸς συνάντησιν αὐτῶν, διανύων περὶ τὴν ἡμίωρον μόλις ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ οἴκου εἰς τὸ χυμεῖον.

Μήτηρ καὶ θυγάτηρ ἀπελείφθησαν τότε μόναι ἀπέναντι ἀλλήλων, ἡ μὲν ρεμβωδῶς ἀναπολοῦσα τὸν ἐμπαθῆ τοῦ συζύγου αὐτῆς ἐνθουσιασμόν, οὗ τὴν εὐγενῆ ζέσιν ἀκουσίως σχεδὸν ἑαυτῆς, ἀλλὰ ζωηρῶς ἀπεθαύμαζεν, ἡ δὲ διαδιβρωσκομένη ὑπὸ ἀορίστου ἀνπιστίας περὶ κινδύνων ἀγνώστων ὧν ὑπόπτειε τὴν ὑπαρξίν ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἀποπειρᾷ, ἔνεκα δὲ τῶν ὁποίων ὀλίγου δεῖν ἠκολούθει τὸν πατέρα αὐρῆς. Ἄλλ' ἀπετράπη τοῦ διαδήματος τούτου ἡ νεάνις ὑπὸ φόβου μὴ φανῆ ὑπὸ τῆς παρουσίας τοῦ Ραούλ προσελκυμένη, ἴσως δὲ καὶ ἀνευρυνῶν τις τοῦ νόου αὐτῆς τὰ βᾶθη θ' ἀνεκάλυπτε μετὰ τοῦ φόβου τούτου συννηωμένον καὶ τὸν φόβον μὴ παράσχη ἀφορμὴν ζηλοτυπίας πρὸς τὸν νεαρὸν διευθυντὴν.

Αἱ ἰδέαι αὗται ἀνακυλινδούμεναι ἐν τῷ διαυγῇ καὶ ἀγνῷ πνεύματι τῆς παρθένου περιεπλέκοντο ἀτάκτως, ὁ δὲ συμψυρμὸς αὐτῶν ἐπλήρου τὴν καρδίαν τῆς πρωτοφανοῦς τινος ταραχῆς.

Αἱ δύο γυναῖκες διήλθον ὥρας τινὰς οὕτω, ἐργαζόμεναι μηχανικῶς ἐν σιωπηλῷ ρεμβασμῷ. Ἄλλ' ὅτε περὶ τὴν τρίτην ὥραν ὁ ἥλιος, διασχίζων τὰ βαθύχρυσά νέφη, προϋμῖνετε τερπνὴν καὶ λαμπροδύλον τὴν δύσιν, ἐπιπτύσσουσαι τὰ ποικίλα αὐτῶν, ἀπεφάσισαν νὰ ἐξεέλθωσιν εἰς περιπάτον ἐν τῷ κήπῳ. Τότε ὁ κρότος ἀμάξης γοργῶς τρεχούσης ἐπὶ τῆς ἄμμου ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν, προχωρήσασαι δὲ πρὸς τὴν θυρίδα, οὐδένα εἶδον, διότι ὁ ἐπιβάτης τοῦ ὀχήματος, ὁ συνταγματάρχης δηλονότι, ταχύτερος αὐτῶν, εἰσώρμα ἴδιον εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐφαίνετο ἐκτὸς ἑαυτοῦ, ἡ φωνὴ του, ἡ τῶσον ἠχηρὰ συνήθως, ἦτο ἴδιον οἰονεὶ ὑπόκωφος. Μὴ ἀναμένων δὲ ἐπερωτήσεις. ἀνέκραξε ρίψας τὸν πῖλον του ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Κυρία, εἶναι παράφρονες, κυριολεκτικῶς παράφρονες ! . . ἂν πρὸ τῆς ἐσπέρας εἰς ἡ δύο ἐξ αὐτῶν ἢ ὅλοι ἴσως, δὲν πάθωσι θά ἦναι θαῦμα ! . . Ἐγὼ δὲν εἶμαι τρέσας ἀλλὰ θὰ προϋτίμων νὰ ἐφορμήσω ἐξοδὸν ἐπὶ ὀλμοστασίῳ σιδηροβολοῦντος, παρὰ νὰ πράξω ὅ,τι αὗται πράττουσι . .

— ὦ, ἀλλὰ τί συμβαίνει λοιπόν ; ἀνέκραξεν ἔντρομος ἡ Κεκιλία, τῆς ὁποίας τὰς ἀπευκταίας προ-

βλέψεις ἐπεθεδαίου σοβαρῶς ἡ ἐκφοβικὴ διαδύλωσις.

— Ἐντὸς παραπήγατος προσεχοῦς πρὸς τὸ μηχανεῖον, πειρῶνται μέθοδον ἀποταμιεύσεως ἠλεκτρικοῦ ρεύματος, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρκεῖ μία καὶ μόνη ὀρμητικὴ πῶς ἀνάδοσις τοῦ ἀερίου ὡς τὰ πάντα περίξ γείνωσι φλόξ ! . . Καὶ τότε γενικὸς κατακερματισμός ! . . ἴστανται περίξ τῆς μηχανῆς, καὶ ἐν ἡρεμίᾳ συνδιαλέγονται ἀναμένοντες τὴν κυρίαν στιγμὴν. Τοῖς εἶπον ἐγὼ : μὴ μένετε ἐδῶ ! τί ὄφελει τὸ νὰ εὐρίσκησθε πλησίον τῆς μηχανῆς ; ἀπομακρυνθῆτε, καὶ ἂν ἐκφυροσκορήσῃ κατ' εὐχὴν, καὶ μακρόθεν βλέπετε ἀλλὰ, ὁμιλος ἀνοήτων ! ὁ διευθυντὴς, τὸ διευθυντήριον, μοὶ ἀπήντησε γαλιννίως : « Συνταγματάρχα μου, δις ἴδιον ἐξεφυροσκορήσασιν ἐπὶ παρουσίᾳ μου, ἀλλὰ, βλέπετε, δὲν ἐφονεύθην ! » Αὐτὸς εἶναι ὁ λυσσωδέστερος ὑπέρμαχος τῆς ἀφροσύνης τῶν !

— ὦ ! Θεέ μου ! ἀνέκραξεν ἡ Κεκιλία, ἥς τὰ ἄχραα χεῖρα ἐκινούντο μόλις.

— Καὶ ὁ σύζυγός μου, εἶπεν ἡ Λουίζα, δὲν κώλυει τὰς παρατολμίας του ;

— Ἐκείνος συμμερίζεται, καθὼς καὶ ὁ Σανδρέν, ἐπίσης ὁ Σανδρέν, μέλος τῆς Ἀκαδημίας ! ὁποῖος παραλογισμός ! Τί θὰ κερδίσουν ἐκ τοιαύτης ἐπιχειρήσεως ; ὦ, μὲ ἐξοργίζει φηκτικῶς ἡ ψυχραιμία τῶν ! Ἐγὼ δὲν ἐκρατήθην. τοῖς διεδύλωσα, ὅτι ἐρρέτώσαν αἱ μηχαναὶ τῶν, δὲν μένω ἐκεῖ ! δὲν ἐπιθύμω, τοῖς εἶπον, νὰ διακινδυνεύσω τὴν κεφαλὴν μου χάριν τῆς δαιμονιώσης μηχανικῆς σας ! καὶ ἔτρεξα ἵνα σὰς εἰδοποιήσω.

— Ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ πράξω ἐγὼ ;

— Δύνασθε νὰ ἐλθῆτε εἰς τὸ ἐργοστάσιον καὶ νὰ τοὺς ἐξαναγκάσετε νὰ ἐξεέλθωσιν ἐκ τοῦ παραπήγατος. Ἡ ἄμαξα ἀναμένει, ἐντὸς τετάρτου τῆς ὥρας θὰ εὐρεθῶμεν ἐκεῖ Μένει καιρὸς ἀκόμη.

— ὦ ! ἄς τρέξωμεν, μήτερο μου ! ἀνεβόησεν ἡ νεάνις ἐνοῦσα τὰς χεῖρας ἱκετευτικῶς.

— Ἀγόμεν ! εἶπεν ἐκεῖνη.

Καὶ περιβληθεῖσαι ταχέως μανθῶν καὶ πῖλον, ἐφθασαν μετ' οὗ πολὺ μετὰ τὰ συνταγματάρχου τὴν πρὸς τὴν Νεβίλλαν ὁδόν, χάρις εἰς τὸν ἀστραπιαῖον τοῦ ἵππου τριποδιδρῶν.

Ἐν τῇ ἰσογαίῳ αἰθούσῃ τοῦ ἐργοστασίου, ὁ Δαβίδ, ὁ Λαρόκ καὶ ὁ Ραούλ συννηροιδιμένοι περὶ τοὺς σιδηροῦς ἐπισωρευτὰς ἐστρεφον τὸ βλέμμα πρὸς τὴν μηχανὴν, ἥτις ἤρχετο κινουμένη, ὁ δὲ καθογητὴς, ζητήσας ἀχύρινον ἐδῶλιον, καὶ καθίσας ἐγγὺς τοῦ ἐλατηρίου, ὠμίλει μετὰ γαλιννίου πνευματικῆς διαυγείας περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ φίλου αὐτοῦ ἐφαρμοσθείσης μεθόδου.

— Πιστεύω πραγματικῶς, ἔλεγεν, ὅτι ἂν κατορθώσης νὰ ρυθμίσης μεμετρμένως τὸν συνδυασμὸν τῶν ἀερίων, θὰ φθάσης εἰς τὸ ποθητὸν ἀποτέλεσμα τῆς περισυλλογῆς πολλῆς δυνάμεως ἐντὸς ἐλαχίστου ὄγκου καὶ ἐλαχίστου βάρους, ἀποτέλεσμα τὸ ὁποῖον εἶναι ἴσως ἡ λύσις μεγάλων ἐπιστημονικῶν προβλημάτων, τῆς ἠλεκτρικῆς ἔλξεως, τῆς ἠλεκτρικῆς θερμάνσεως . . θὰ ἦναι ἀποτέλεσμα σπουδαῖον ; . .

Ἦδη ὅτε κατεμελέτησας τὴν λειτουργίαν τῆς μηχανῆς, εἶπεν ὁ Δαβίδ, διακόπτων τὸν λόγον θὰ προ-

δῶ εἰς τὴν ἀπόπειραν· ἀλλ' ἐπειδὴ δυνατόν νὰ ἐπέλθῃ διάρρηξις τις, παρακαλῶ, ἐξέλθετε ὅλοι καὶ ἄφετέ με μόνον ἐδῶ.

— Πῶς μόνον; ἠρώτησεν ὁ Σανδρὲν.

— Ναί, ἀγαπῆτέ φίλε, ὑπέλαβεν ἐκεῖνος γελῶν· καίτοι εἶμαι ἤττον ἀπισιόδοξος τοῦ Περιγιόν, ὅστις μᾶς διέβλεπεν ὅλους ἀνεξαιρέτως νεκρούς ἀπὸ τοῦδε, [δὲν εἶμαι ἐν τούτοις καὶ ἀπρονόητος, θεωρῶ δὲ ἀνωφελὲς τὸ νὰ στερῶ τὸ Πανακαδύμιον ἐνὸς τῶν φωστῆρων του, καὶ ἐγκληματικὸν τὸ νὰ διακινδυνεύσω νέους οἳοι ὁ Ραούλ καὶ ὁ Λαρόκ. . . Φύγετε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐργασθῶ ἀνέτως.

— Μὴ φαντασθῆτε τοιοῦτό τι, ἀνέκραξεν ὁ Λαρόκ· τὸ πρῶτον ἦδη θὰ σᾶς παρακούσω.

— Τίς λοιπὸν διατάττει ἐδῶ; εἶπεν ὁ Δαβὶδ βροντοφώνως· προστάσσω νὰ μ' ἀφήσῃτε μόνον. . .

Ἐκεῖνος ὅστις διέπνευσε τὰς λέξεις ταύτας κατέπληξε τοὺς περιεστώτας, ἢ δὲ φυσιογνωμία τοῦ λαλῦσαντος ἐξέφραζε κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἑξαψὶν ζωηροτέραν καὶ φλογωδεστέραν οὕτως εἰπεῖν παντὸς πυρετοῦ καταλαβόντος ποτὲ τὴν καρδίαν οἰουδῆποτε ἐπινοητοῦ. Ὅθεν οἱ ἰδόντες καὶ ἀκούσαντες, ὑπὸ αἰθνιδίου τρόμου διαδονηθέντες, ὑπέθεσαν ὅτι ὁ Δαβὶδ ἐκουσίως ἐχώρει πρὸς μέγαν τινὰ καὶ ἀκαταμάχητον κίνδυνον. Ὁ Σανδρὲν ἐπεχείρησε νὰ συγκρατήσῃ αὐτόν, ἢ τοῦλάχιστον ν' ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπὶ τῆς φιλίας τοῦ παραλήγματος ἐποίησεν ἐσχάτην χειρονομίαν ἀρνήσεως, ἐπανακλείων δὲ τὴν θύραν γοργῶς, ἔστρεψε τὴν κλεῖδα.

Τότε ἡ τριανδρία ἀπέμεινεν ἐν τῇ αὐλῇ πρὸ τῆς φωλαῆς ἐνθα ὁ κίνδυνος κατόκει τεταραγμένα ἀνταλλάσσουσα βλέμματα.

— Καθῆκον εἶχον νὰ μὴ τὸν ἀφήσω μόνον, ἐπέλιθεν ὁ Λαρόκ ὀχρὸς ὡς νεκρὸς· ἂν δυστύχημά τι συμῆλθῃ ὅποσιν ἀπολογίαν θὰ δώσω;

Ἄλλ' ἡ μορφή τοῦ Δαβὶδ, ἀπὸ μικροῦ κιγκλιδωτοῦ διαυγίου ἀναφανείσα, τοῖς ἔκραξε·

— Μὴ ἴστασθε τόσῳ πλησίον, πιθανὸν ν' ἀναδοθῶσι πιτυλισμοί.

Τότε ὁ Λαρόκ δεξιῶς πηδήσας μέχρι τοῦ λιθίνου θριγκοῦ τοῦ παραλήγματος, ἐκρεμάσθη ἀπὸ τῶν χειρῶν ἐκεῖθεν.

— Κύριε, σᾶς ἱκετεύω, ἀνεδόησεν, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἰσελθῶ! . . . Ὡ! δὲν γνωρίζετε πόσῳ θλίψιν μοὶ προσενεῖτε! . . . Θὰ προὔτιμων μᾶλλον ν' ἀποθάνω, ἢ νὰ μείνω ἐκτός.

— Λαρόκ, εἶπεν ἐκεῖνος δι' ὕψους δοδαρωτάτου, γνωρίζω ὅτι εἴχετε δικαίωμα νὰ μετασχητε τοῦ πειράματος, ἀλλὰ θέλω νὰ ἦμαι, ἐννοεῖς; πρέπει νὰ ἦμαι μόνος!

— Κύριε, ἐπιθύρισε πάλιν ὁ νεαρὸς ἀνὴρ χαμηλοφώνως, φοβούμενος μὴ ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν ἄλλων, προβλέπετε λοιπὸν ὅτι ἐπίκειται δυστύχημα;

— Ἴσως! ἀπεκρίθη ὁ Δαβὶδ γελᾶσας σαρκῶνιον, καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸ βάθος τοῦ κινδυνώδους οἰκίδου.

Ἐκεῖνος πηδήσας πάλιν ἐπὶ γῆς, ἔσπευσε πρὸς συνάντησιν τοῦ Ραούλ καὶ τοῦ Σανδρὲν, ὅστις διήνυσε κατὰ πλατέα βήματα τὴν ἑκτασιν τῆς αὐλῆς, ἐνῶ ὁ καπνὸς τῆς μηχανῆς, ἀνερχόμενος ὑπὲρ τὴν στέγην ἐν εἶδει λευκοφαίων νεφῶν, βεγγόντων καὶ

ἀφανιζομένων στιγμαδόν, ἀνίγγελλε τὴν ἐναρξιν τοῦ πειράματος.

— Λοιπὸν, κ. Λαρόκ, εἶπεν ὁ σοφὸς, πιστεύετε ὅτι ἐπαπειλούμεθα;

— Τὸ πᾶν ἐξαργάται ἐκ τοῦ βαθμοῦ τῆς περινοίας μεθ' ἧς τὸ πείραμα θὰ διεξαχθῇ. Μέχρι τοῦδε οὐδέποτε εἶδομεν ἔκρηξιν, εἰμὴ ὁσάκις προσέβημεν μέχρις ὑπερβολῆς. Ὡ! ἤτο τρομερὸν τότε τὸ θέαμα! φαντάσθητε κεραυνὸν ἐκσπώμενον ἀκαριαίως. . . θαῦμα τὸ πῶς δὲν ἐφονεύθημεν, καίτοι ἀπεμακρυνόμεθα ὄσω ἤτο δυνατόν. . . Ὁ κ. Ἐρβελεὲν θὰ λάβῃ ἦδη ἄρα γε προφυλάξεις; πρέπει νὰ ἴδω τί συμβαίνει! . . .

Καὶ ἐστράφη ὅπως ἐπανέλθῃ πρὸς τὸν φεγγίτην, ἀλλ' ὁ Σανδρὲν ἐκόλυσε αὐτόν.

— Μὴ ἐναντιοῦσθε πρὸς τὴν θέλησίν του, τὸν παρωθεῖτε τοιοῦτοτρόπως εἰς τόλμην τίς οἶδε ποῖαν, εἰ μείζονα. Ἄς ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὴν Τύχην, αὕτη εἶναι ἡ Πρόνοια τῶν σοφῶν. . .

Ταῦτοχρόνως ἡ ἄμαξα ἡ φέρουσα τὸν Περιγιόν μετὰ τῆς Λουίζης καὶ τῆς Κεκιλίας εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν, ριπτόμεναι δ' ἐκτὸς αὐτῆς σφοδρῶς αἱ δύο γυναῖκες, ἀνεδόησαν ὁμοῦ;

— Ποῦ εἶναι;

— Ἐκεῖ, εἶπεν ὁ Σανδρὲν, δεικνύων τὸ παράπνημα.

— Δὲν τὸν ἐκωλύσατε;

— Καὶ ὁ τρόπος;

— Ἐπρεπε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃτε! παράτολμος προκειμένου περὶ ἑαυτοῦ, θ' ἀπέβαινεν ὅμως συνειδήτως ἂν εἶχεν εὐθύνην περὶ ὑμῶν ὅλων, ἀνέκραξεν ἡ Κεκιλία μετὰ ζωηρᾶς συγκινήσεως, πρὸ τῆς ὁποίας ὁ Λαρόκ ὄχρησσε.

— Τέκνον μου, ἀπάντησεν ὁ Σανδρὲν δεικνύων τὸν διευθυντὴν διὰ τοῦ δακτύλου, ὁ κύριος ἔμεινεν ἐδῶ μόνον κατ' ἀκολουθίαν ρητῶς διαταγῆς ἐκ μέρους τοῦ πατρὸς σας ἐκεῖνης, τοῦτο σημαίνει ὅτι δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν αὐτῆς.

Ἡ νεανὶς ταπεινώσαδα τότε τὴν κεφαλὴν ἠόξατο κλαίουσα, ἡ δὲ μήτηρ ὁρμώσα πρὸς τὸ παράπνημα ἐκρούσε τὴν θύραν διὰ τῆς φάλαγγος

— Δαβὶδ! εὐρίσκομαι ἐδῶ μετὰ τῆς θυγατρὸς σου! . . . Ἐξέλθε εὐθύς, ἐξέλθε! . . .

— Φύγετε! ἀπάντησεν ἐκ τοῦ βάθους τοῦ οἰκίδου ὑποκόφως ἢ φωνᾶ τοῦ Δαβὶδ.

— Πάτερ μου, σὲ ἱκετεύω, ἐξέλθε! ἀνέκραξεν ἡ κόρη ἀμώλυστα καὶ σχεδὸν ἐκτὸς ἑαυτῆς. . .

— Φύγετε! προσέταξεν ἐκ νέου ἐκεῖνος, καὶ πρὸς πάντων ἀπομακρύνετε τὴν θυγατέρα μου!

— Κύριε! ἀνεδόησεν ὁ Λαρόκ. . . κύριε! ἄφετέ με νὰ εἰσελθῶ· ὦ, ἀπαιτῶ τὴν χάριν ταύτην μὲ ἀτιμάζετε! . . .

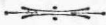
— Λοιπὸν, τέκνον μου εἰσελθε! εἶπεν ὁ Δαβὶδ ἀνοίγων τὴν θύραν. Πάραυτα δὲ, ὁρμίσας ἐπὶ τῆς φιλίας ὁ νεανίας, ἔστρεψε πρὸς τὰς δύο γυναῖκας ἠλιωμένον ἐκ τῆς χαρᾶς τὴν μορφήν.

— Ὑπακούσατε, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν· ἐγγυώμαι ἦδη ὅτι θὰ τὸν ἐπαναφέρω πρὸς ὑμᾶς σφῶν καὶ ἀβλαβῶν.

Καὶ εἰσδύων εἰς τὰ βάθη τοῦ θαλαμίσκου, ἐπανεκλείσε τὴν θύραν ὀπίσω αὐτοῦ.

— Ὡ! ὦ! ὁ κύων οὗτος δὲν εἶναι βλάξ! εἶπεν

ΙΣΤΟΡΙΚΑ.

Συμβολαὶ εἰς τοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμαθείας κ. Ἀνθίου Ἀλεξούδη.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ.

Καίπερ μακρὰν τῶν ἐπιστημονικῶν κέντρων βιοῦντες καὶ τῶν κυριωτάτων βοηθημάτων στερούμενοι, ἰδίχ δὲ τοῦ ἐξαιρέτου καὶ πολυτίμου συγγράμματος τοῦ Σεβ. μητροπολ. Ἀμαθείας, ἐνθα οἱ ἀπὸ τῆς συστάσεως μέχρι νῦν ἐπίσκοποι ἀναγράφονται, οὐχ ἦττον συνεισφέροντες καὶ ἡμεῖς τὸν πενιχρὸν ἡμῶν ὄβολον εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν πανδαισίαν, δημοσιεύομεν ὧδε ὀνόματα ἐπισκόπων τινῶν Θεσσαλίας, οὓς ἀνεύρομεν ἐν ἐκκλησιαστικαῖς ἐπιγραφαῖς καὶ ἑτέροις συγγράμμασι. Καὶ δὴ ἀρχόμεθα ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας Λαρίσης.

α') Λαρίδας.

1) Ἀγίλλειος τῷ	525
2) Ἀλέξανδρος	
3) Βασίλειος Α'	
4) Βιγιλάντιος	
5) Πρόκλος	
6) Στέφανος Α'	
7) Ἰωάννης Α'	
8) Κωνσταντίνος	
9) Εὐθύμιος	
10) Βασίλειος Β'	
11) Ἰωάννης Β'	
12) Στυλιανὸς (ἐπὶ πατρ. Σισινίου)	997
13) Βασίλειος Γ'	
14) Γεώργιος Α' ἐπὶ Μανουὴλ Κομνηνοῦ	1107
15) Γεώργιος Β'	1144
16) Ἰωάννης	1166
- Τοῦτον ὁ Ζωσιμᾶς ἀναφέρει ἄνευ χρονολογίας.
17) ἄγνωστος (παρὰ Λεκιένφ ἀρ.16 τὸμ. Η)...	
18) Δημήτριος Α'	
19) Νεῖλος (ἐπιγρ. Καλαμπάκας ἐπὶ Συμεῶν τοῦ Παλαιολ.)	1367
- 20) μέχρι 21 ἄγνωστοι.
- Ὁ δὲ Ζ. Ἐσφιγ. μέχρι τοῦ 23 ἀριθ. θεωρεῖ αὐτοὺς ἄγνωστους.
22) Μάρκος (Ἐστία 1894 ἀρ. 22 σελ. 349). διατρέβων τῷ 1499 ἐν Τρίκκῃ ἐνθα ἐδεξίσαντο τὸν Βησσαρίωνα.	
23) Βησσαρίων ὁ ἀπὸ Σταγῶν προδιεβασθεὶς τῷ 1520 — 1541.	
24) Νεόφυτος Α' ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βησσαρίωνος προαχθεὶς ἀπὸ Σταγῶν τῷ 1550 ἰουνίου 13 ἡμ., δευτέρα ἰνδ. Η' (Ἐστία ὡς ἄνω).	
25) Θωμᾶς	

26) Νικάνδρος

27) Γαλακτίων

Οὗτοι ἄνευ χρονολογίας ἀναφέρονται ὑπὸ τοῦ Le Quien· ἄγνωστον ἂν πρὸ του Βησσαρίωνος ἤμασαν ἢ μετ'αὐτόν· ἐφεξῆς δὲ ἀναφέρεται ὑπὸ μὲν τοῦ Le Quien ὁ Νεόφυτος τῷ 1564, ὑπὸ δὲ τοῦ Ἀραβαντινοῦ καὶ τοῦ Ζωσιμᾶ Ἐσφιγμενίτου τῷ 1560. Μήπως εἶναι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βησσαρίωνος ὑπ' ἀριθ. 24 ;

28) Νεόφυτος (;)

29) Δαυὶδ (ἐξ ἐκκλ. ἐπιγρ. Σταγῶν δημοσιευθείσης ὑπὸ Heuzey). 1573

30) Ἱερεμίας, ὁ τρις πατριαρχεύσας. Τίθεται ὑπὸ μὲν τοῦ Le Quien τῷ 1571, ὑπὸ δὲ τοῦ Ζωσ. Ἐσφιγμενίτου τῷ 1580

31) Δημήτριος Β', ἀναφερόμενος ὑπὸ Michel le Quien 1576

32) Τιμόθεος 1604

33) Γρηγόριος (Le Quien) 1641

34) Παῖσιος ὁ καὶ πατριαρχεύσας (Ἀραβ. καὶ Le Quien) 1652

35) Διονύσιος Α', (ὡσαύτως) 1671—1672

36) Ἰάκωβος Α', ἀναφερόμενος ἐν τινι πατρ. σιγγιλίῳ ἐκδοθέντι ὑπὸ τοῦ κ. Μ. Παρὰνίκα ἐν τῇ Νεολόγου Ἐβδόμ. Ἐπιθεωρήσει Γ' 633. 1672

37) Ἰάκωβος Β' πατριαρχεύσας 1679

38) Παρθένιος 1691

39) Μακάριος Α' (Ἐπιθ. Νεολόγου) τὸμ. Γ. σ. 619) 1680

40) Γαβριήλ Α' (M. le Quien) 1721—1722

41) Ἰάκωβος Γ' 1744

42) Μελέτιος Α' ὁ Τενέδιος, ὁ τῷ 1767 πατριαρχεύσας 1750

43) Μακάριος Β' 1768

44) Διονύσιος Β' ὁ Καλλιάρχης 1796

45) Ραφαήλ 1806

46) Προφύριος 1807

47) Γαβριήλ Β' ὁ Κάργας Ἰωαννίτης 1811

48) Πολύκαρπος Α' οἱ ἐκ Μπιθικίουκας φυγῶν τῷ 1818

49) Θεοδόσιος ὁ ἀπὸ Βελλᾶς ἐξωσθεὶς τῷ 1821

50) Πολύκαρπος τὸ β' φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Δράμαλη 1822

51) Μελέτιος Β' μέχρι τοῦ 1836

52) Ἀρθίμιος 1837

53) Ἀνανίας 1850

54) Στέφανος

55) Ἰωακείμ Α', πατριαρχεύσας τῷ 1887.

56) Νεόφυτος ὁ Γ' ὁ νῦν μητροπολίτης Λαρίσης.

β'. Σταγῶν.

Ἐν τοῖς ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 28 φυλλαδίῳ τῆς Ἐβδ. Ἐπιθ. Νεολ. τρέχ. ἔτους δημοσιευθείσιν ἐπισκόποις Σταγῶν ὑφ' ἡμῶν προστιθέμεθα καὶ τοὺς

Νικάρωρα ἀποβιώσαντα τῷ 1514 (ἴδε Ἑστίαρ τρ. ἔτ. ἀριθ. 22 σελ. 348) καὶ

Δανιήλ, δημοσιευθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Παρναίκα ἐν τῇ Ἑβδ. ταύτῃ Ἐπιθεωρήσει (Γ'. 619 καὶ 633).

Οἱ δὲ Βησσαρίων καὶ Νεόφυτος ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ, ἀναφέρονται ἐν τινι ἐκκλ. ἐπιγραφῇ τῆς Πόρτας Παρυζιάς τοῦ Νομοῦ Τρικκάλων (ἴδε Ἑστίαρ ἐνθα ἀνωτέρω).

Ἐν Ἀλευρῷ 1894.

Ν. Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Η ΓΙΣΜΟΝΔΑ ΤΟΥ ΣΑΡΔΟΥ καὶ ἡ ΔΟΥΚΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ τοῦ Κλ. Ραγκαβῆ. — ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ.

Ἐν προτέρῳ Ἐπιθεωρήσει ἡμῶν ἐποιήσαμεθα ὅσον οἷον τε λεπτομερεῖ ἀνάγνωσιν τοῦ ἄρτι ἐν τῷ ἐν Παρισίοις θεάτρῳ τῆς Ἀναγεννήσεως (Renaissance) διδιδυθέντος νέου ἔργου τοῦ Σαρδου ὑπὸ τῆς Σάφρας Bernhardi, φέροντος δὲ ἐπιγραφὴν τῆς δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν Gismonda. Ἐν τῇ ἀναλύσει δ' ἐκεῖνη, ἀναλύσει ἐρειδομένη ἐπὶ τῶν γραφέντων ὑπὸ τοῦ πρυτάνεως τῶν κριτικῶν τοῦ θεάτρου Φραγκίσκου Sarcey, τοῦ διαπρεποῦς κριτικοῦ τοῦ Journal des Débats Γουλιέλμου Lamaitre καὶ τοῦ ἐπίσης διαπρεποῦς κριτικοῦ τοῦ Figaro Ἐρρίκου Fouquier, παρεῖχοντο αἱ τε γνώμαι τῶν κριτικῶν καὶ τὰ προκλιθέντα ἐκ τῆς διδασκαλίας τοῦ δράματος ἐπεισόδια, οἷα τὸ τοῦ Κλέωνος Ραγκαβῆ καὶ τὸ τῆς πάλαι ὑποκριτρίας τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας Rousseil. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπεισόδιον, ἥτοι ἡ καταγγελία τῆς Rousseil, ὅτι ὁ Σαρδου ἠρῶσατο τινα ἐκ τινος δράματος αὐτῆς ἐπιγραφομένου Judith εἰληξε, τῆς ἐταιρείας τῶν δραματικῶν συγγραφέων, εἰς ἣν τὸ πρῶγμα ἀννήκεθον, ἀποφηναμένης ὑπὲρ τοῦ ποιητοῦ τῆς Patrie, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡ κοινὴ φαίνεται, γνώμη συνετάχθη. Οὕτω λείπεται μόνον τὸ ζήτημα τῆς Δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν τοῦ κ. Κλ. Ραγκαβῆ, περὶ οὗ ὑπεσχόμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν, παραβάλλοντες τὰ δύο δράματα, ἥτοι τὴν Gismonda τοῦ Σαρδου καὶ τὴν Δουκίσσαν τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Κλ. Ραγκαβῆ. Τὴν ὑπόσχεσιν ἡμῶν ἐκτελοῦμεν σήμερον. Καὶ λοιπόν, παρατυροῦμεν ὅτι σὺν ταῖς εἰκόσι καὶ ταῖς δεκτικοῖς ἐπιγραφῆσι τὰ ἔργα ταῦτα ἔχουσι καὶ ἄλλα κοινὰ σημεῖα, ὡς δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἔχοντες τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ πενταπράκτου δράματος τοῦ ποιητοῦ τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Παρναίκα, τοῦ Ἡρακλεῖου καὶ τῆς Θεοδώρας, ἀνάγνωσιν, ἥτις φέρεται ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἐπὶ τοῦ δραματικοῦ ἀγῶνος τῶν Ὀλυμπίων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1888 ἐπιτροπῆς κ. Ἰωάν. Κ. Καμπούρογλου, διότι τὸ ὅλον ἔργον οὕτω ἐξεδόθη ἑλληνιστί, καίπερ διδαχθὲν ἐν Φιλιππουπόλει, τὴν δὲ γερμανικὴν μετάφρασιν τοῦ Dr O. A. Ellissen, ἥτις ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ οἴκου Philip Reclam ἐν Λειψίᾳ καὶ καθ' ἣν ἐδί-

δάχθη αὐτὸ ἐν Γερμανίᾳ, ἐπίσης στεροῦμεθα. Ἡ ἀνάγνωσις ὅμως τοῦ κ. Καμπούρογλου, ἐκτενὲς οὔσα καὶ ἀποδιδάσματα περιέχουσα, παρέχει ἡμῖν ἱκανὰ σημεῖα ταυτιζόμενα πρὸς σημεῖα τῆς Gismonda.

Ἐν πρώτοις παρατηρητέον ὅτι τὰ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα τῶν δύο δραμάτων εἰσι δούκισσαι τῶν Ἀθηνῶν, χήραι ἀμφότεραι, αἵτινες πρόκειται ἀμφότεραι νὰ ὑπανδρευθῶσιν οὐκὶ κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας αὐτῶν, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας ἢ τῆς πολιτικῆς. Τῶν δύο δούκισσῶν, ἡ μὲν ὀνομάζεται Γισμόνδα, χήρα τοῦ τελευταίου δουκὸς Acciajuolli, ἡ δὲ Ματθίλδη ἡ ἀνδραγαθική, χήρα νεαρὰ τοῦ προκατόχου δουκὸς Γουίδωνος β' Λαρόσσου· ἀλλ' ἡ μὲν διοικεῖ ὡς δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν, ἡ δὲ ἔχει δοῦκα τὸν Οὐάλτερον Βρυένιον. Ἐκατέρα ἔχει ἐραστήν, ἡ μὲν τὸν Ἀλμέριον, ἡ δὲ τὸν Λάσκαριν, ἀμφότερους εὐγενῶν αἰσθημάτων, τοῦ δὲ δευτέρου καὶ εὐγενεῶς καταγωγῆς, εὐπατρίδου Ἀθηναίου, ἐνθ' ὃ πρῶτος εἶνε νόθος υἱὸς Ἐνετοῦ καὶ Ἀθηναίας. Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀλμερίου ἐν πολλοῖς συμπύπτει πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Λασκάρως, ὡς θὰ ἴδωμεν καὶ ἐν τοῖς κατωτέρω.

Ἐν τῇ Γισμόνδῃ τοῦ Σαρδου ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ γενναϊότης τοῦ Ἀλμερίου ἐκδηλοῦται τὸ πρῶτον κατὰ τὴν πτώσιν τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς Γισμόνδης ἐν τῷ λάκκῳ τῆς τίγρος, ὅτε οὗτος σώζει τὸν παῖδα ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ θηρίου. Τὸ αὐτὸ περίπου ἐπεισόδιον φέρεται καὶ ἐν τῇ Δουκίσσῃ τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Ραγκαβῆ. Ἀγγέλλεται ὅτι ἡ πριγκίπισσα τῆς Ἀντιοχείας Ἄννα, ἔφιππος μετὰ τῆς ὡραίας κομῆσσης τῶν Σαζῶνων, ἡλευσούσης θαυμασίον ἀλλ' ἀτίθασσον ἵππον, ἐπανέρχονται ἐκ περιπάτου. Αἰφνης «δυστύχημα!» ἀνακράζει εὐγενεπαίσις εἰσορῶν· «ὁ ἵππος τῆς κομῆσσης ἀφηνίασε, σπεύσατε!» Ἡ πριγκίπισσα σώζεται διὰ τῆς ὀρειανδυνεώσεως τοῦ Λασκάρως, μετ' ἀπιστεύτου τολμηροῦ δράξαντος τῶν χαλινῶν τοῦ ἵππου, ὡς ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Γισμόνδης σώζεται ὑπὸ τοῦ Ἀλμερίου, ριθθέντος εἰς τὸν λάκκον. Ἀλλ' ἐν τῇ Γισμόνδῃ ὑπάρχει ὁ ὄρκος καθ' ὃν ἡ δούκισσα ὑπεσχέθη νὰ ὑπανδρευθῆ τὸν δοτήρα τοῦ τέκνου αὐτῆς, τὸν δ' ὄρκον προσπαθεῖ εἶτα ν' ἀσθετήσῃ αὐτὴ μὴ θέλουσα νὰ λάβῃ σύζυγον τὸν Ἀλμέριον, ἐν δὲ τῇ Δουκίσσῃ τοῦ Ραγκαβῆ ὑπάρχει ὁ ἔρωσ, ὃν τρέφει αὐτὴ πρὸς τὸν Λάσκαριν. Τούτου ἕνεκα αὐτὴ ἀκούσασα τοὺς λόγους τούτους τῆς πριγκίπισσης:

«Ἰπῆρξες θῆμα τῆς ἀρροσώσεως·
παρὰ τῇ Θάμῳ ὡς ἀλλόφρων ἔσπευσα,
ἀλλ' εἶδον ὅτι ἀπεκόμιζον αὐτὸν
ἀναίσθητον καθ' ἕλα, αἰματόφυρτον».

ἀνακράζει: Χριστέ μου, θνήσκω! καὶ πίπτει λιπόθυμος. Ἡ Ματθίλδη δὲν ἀγαπᾷ ἀπλῶς τὸν Λάσκαριν· ἐτέλεσε μετ' αὐτοῦ καὶ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου κρυφίως, ἐν μικρῷ παρεκλήσιῳ ἐν ἀγνοίᾳ ἀπάντων καὶ εἶνε σύζυγός του ἐνώπιον Θεοῦ, ὃ δὲ Λάσκαρις λατρεύει αὐτὴν καὶ εἶνε ὅλος παραδεδομένος εἰς τὴν μέθην τῶν μυστικῶν ἐρώτων αὐτοῦ, ἀνεκκαλιμένος ἐν τῇ λαμπρῇ αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου αὐτοῦ. — Ὁ Λάσκαρις ἔχει μέγαρον καὶ οὐκὶ καλῶς ἐν ἐρεπίσις ὡς Ἀλμέριος — ὅπου ἀναμένει τὴν Ματθίλδην διὰ τῆς

κρυφίας εισόδου. Ὡς εὐχερῶς παρατηρεῖται ἡ σκηνὴ αὕτη συμπίπτει πρὸς τὴν τῆς Γισμόνδος μεταβαινούσης εἰς τὸ οἶκον τοῦ Ἀλμερίου καὶ παραδιδομένης αὐτῷ, ὡς ἀπλῆς παλλακίδος αὐτοῦ, ὅπως ἀπαλλαχθῆ τοῦ ὄρκου. Ὡς ὁ Ἀλμέριος δὲ δέχεται νὰ παραιτηθῆ τὸν ὄρκον τῆς δουκίσσης, οὕτω καὶ ὁ Λάσκαρις παραιτεῖται τὴν πατριωτικὴν αὐτοῦ ἔφεσιν περὶ ἀνακτισεως τοῦ δουκάτου τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀποφασίζει νὰ δραπετευσθῆ μετὰ τῆς Μαθίλδης, διότι τὸν ὀρθόδοξον μυστικὸν γάμον αὐτῶν ὁ ἀπεκίρηντε βεβαίως ἡ τῆς Ρώμης Ἐκκλησία. Ἰδοὺ ὁ πάπας τῆς Γισμόνδος, ὅστις ἀρνεῖται ν' ἀπαλλάξῃ τὴν δουκίσσαν τοῦ ὄρκου αὐτῆς.

Ἀκολούθως ἐπέρχεται τις σκηνή, ἥτις ἀναμνησκει ἡμᾶς ἐν μέρει τὴν λύτρωσιν τοῦ Ἀλμερίου ὑπὸ τῆς Γισμόνδος, φονευσάσης τὸν Ζαχαρίαν καὶ τὴν διαγωγὴν τοῦ Ἀλμερίου ὅτε ἀγγέλλεται ἡ δολοφονία τοῦ Ζαχαρίου, ἐφ' ἧ αὐτὸς καταγγέλλεται. Ἡ σκηνὴ ἔχει ὡδε κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ κ. Καμπούρογλου: Αἰφνης, ἐνῶ μένουσι τρυφερῶς διαλεγόμενοι, « ἀνοίξατε » φωνάζει εἰς τὴν θύραν καὶ καταφθάνει ἐν ἀγωνίᾳ ἡ κόμισσα Θάμαρ καὶ ἀγγέλλει ὅτι κατὰ τύχην διαβαίνουσα πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Λασκάρως εἶδε γυναῖκα εἰσερχομένην εἰς αὐτὴν—ἦν ἡ Μαθίλδη,— ἀλλὰ καὶ ἅμα ἄνδρα οἵτινες ἦδον περιέζωσαν αὐτήν. Ἡ Θάμαρ προτείνει τότε ἐν αὐταπαρνήσει νὰ μείνῃ ἐκεῖ αὕτη ἐπὶ θυρίδι τοῦ νὰ ἐκληφθῆ ὡς ἐρωμένη τοῦ Λασκάρως. Ἐνταῦθα ὡς ἡ Γισμόνδα δὲν δέχεται τὴν θυρίδιαν τοῦ Ἀλμερίου, διακηρύσσοντος ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος τοῦ Ζαχαρίου ἵνα ἀποκρύψῃ τὰς σχέσεις αὐτοῦ μετ' αὐτῆς, ἀλλ' ὁμολογεῖ αὐτάς, οὕτω καὶ ἡ δουκίσσα Μαθίλδη ἀποκρούει τὴν θυρίδιαν τῆς Θάμαρ καὶ ὁμολογεῖ αὐτῇ ὅτι εἶνε σύζυγος τοῦ Λασκάρως ἀλλ' ἡ Θάμαρ δὲν σώζεται, διότι ἀναγκάζεται νὰ ἐξέλθῃ τῆς κρύπτῃς εἰς ἣν μετὰ τῆς δουκίσσης κατέφυγε, νὰ εὐρεθῆ πρὸ τοῦ συζύγου αὐτῆς καὶ νὰ συλληφθῆ ὡς προδίδουσα αὐτόν.

Ἀναγκαῖον θεωροῦμεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἐνῶ ἐν τῇ Γισμόνδῃ ὁ Ἀλμέριος παρίσταται πολυμῶν τοὺς Καταλανούς, ἐν τῇ Δουκίσσῃ τοῦ Ραγκαβῆ ὁ Λάσκαρις συνεννοεῖται μετὰ τῶν Καταλανῶν πρὸς καταλήψιν τοῦ δουκάτου. Οἱ Καταλανοὶ ὑπάρχουσιν ἐν ἀμφοτέροις τοῦ δράματος καὶ ἐν ἀμφοτέροις παρίσταται διάκοντος τὴν κατάληψιν τοῦ δουκάτου, ἀλλ' ἐν ἐκείνῳ μὲν κατατροποῦνται ὑπὸ τοῦ δευτερογωνιστοῦντος προσώπου, ἐν τούτῳ δὲ συμπτύσσονται αὐτῷ. Μετ' αὐτῶν δὲ ὁ Ἀλμέριος σπεύδει εἰς τὸν Παρθενῶνα, διεσκευασμένον εἰς ναὸν καθολικόν, καθ' ἣν στιγμὴν προῦκειτο νὰ τελεσθῆ ὁ γάμος τῆς Μαθίλδης καὶ ὅτε ὁ ἱερεὺς ἐρωτᾷ.

Ἰπάρχει λόγος ἐξ ἀνθρώπου ἢ Θεοῦ
τὸν ἱερὸν κολύων τοῦτον σύνδεσμον;

«Ναί», ἀπαντᾷ οὕτως ἐξωθεν αἰφνιδίως. Τελεῖται διγαμίαν». Ἡ λύσις ἐπέρχεται ὅλως διάφορος. Ἡ εὐτυχία τῆς Γισμόνδος δὲ δὲν φέρεται ἐν τῇ Μαθίλδῃ, διότι θνήσκει αὕτη καὶ σὺν αὐτῇ καὶ ὁ Λάσκαρις. Ἰδοὺ πῶς ἐπέρχεται ἡ λύσις ἐν τῷ δράματι τοῦ Ραγκαβῆ. Αἱ μεγάλαι συγκινήσεις προσδίδουσι δεινότερον τὴν ὑποσκαφεῖσαν ἀπὸ μακροῦ ὑγείαν τῆς δουκίσσης Μαθίλδης, ἥτις λιποθυμεῖ φέρουσα τὰς χεῖρας εἰς τὴν καρδίαν· ἀλλὰ συνέρχεται. Τότε κατα-

φθάνει ἡ στρατιὰ τοῦ Λασκάρως, ἀνοίγονται αἱ πύλαι τῆς εἰρκτικῆς, ἐν ἧ εὐρίσκετο ἡ Μαθίλδη, καὶ εἰσορμᾷ εἰς αὐτὴν ὁ Λάσκαρις. Βραχεῖαι ὅμως αἱ στιγμαὶ τῆς χαρῆς, διότι ἀγγέλλεται ὅτι τὰ στίφη τῶν Καταλανῶν, μὴ τηρήσαντα τὰς εἰς τὸν νέον δοῦκα Λάσκαρον δοθείσας ὑποσχέσεις πρὸ τῆς νίκης, ἦν ἤρραντο, ἀπέπτυσαν πάντα χαλινόν. Ὁ Λάσκαρις ὀρμᾷ ὅπως σώσῃ τὴν πόλιν, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ φέρεται θανασίμως τρωθεὶς ἐν τῇ συμπλοκῇ καὶ ἐν ᾧ ἀλλόφρων καὶ ἀγωνιῶν ἀσπάζεται τὰς πτυχὰς τῆς σημαίας λέγων:

Ὁ Ἕλληνα δούξ Ἀθῆναί θνήσκει δέχθητε
τὸν ἔσχατόν μου ἀσπασμόν,

καὶ καταπίπτει νεκρός, ἐκπνέει καὶ ἡ Μαθίλδη. Ἐν τῇ Γισμόνδῃ ἡ αὐλαία καταπετάννυται εὐλογουμένου τοῦ γάμου αὐτῆς μετὰ τοῦ Ἀλμερίου τοῦ ἐκκλησιασματος ἱδοντος τὸ Ἀλληλοῦϊα. Ἰπάρχει ὁ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ γάμος, ἀλλ' ἐν μὲν τῇ Γισμόνδῃ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Δαφνίου, οὔτινος τὰ μωσαϊκὰ θαμβοῦσιν, ἐν δὲ τῇ Δουκίσσῃ τῶν Ἀθηνῶν ἐν τῷ Παρθενῶνι· ἐκεῖ ὁ γάμος ἐπέρχεται ἀπροόπτως διὰ τῆς ἐξομολογήσεως τῆς Γισμόνδος, πανηγυριζομένης τῆς ἐορτῆς τῶν Βαίων, ἐνταῦθα ἡ συνάθροισις γίνεται ἐπὶ τοῖς γάμοις τῆς Μαθίλδης, ἥτις δὲν τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ τὸν ὀρθόδοξον γάμον αὐτῆς μετὰ τοῦ Λασκάρως καίτοι ἀγαπᾷ αὐτόν, ὡς φανεροῦται καὶ κατὰ τὸν θάνατον αὐτῆς, ὅστις ἐπῆλθε τραυματισθέντος τοῦ Λασκάρως θανασίμως. Ἡ Γισμόνδα ἔχει μείζον ψυχικὸν σθένος τῆς Μαθίλδης.

Ὁ Ἀλμέριος καὶ ὁ Λάσκαρις, ὅστις σημειωτέον εἶνε ὅλως ἰδανικὸν πρόσωπον, ἔχουσι μᾶλλον συμφώνους χαρακτῆρας τῶν τῆς Γισμόνδος καὶ τῆς Μαθίλδης, ἀμφοτέροις ποιοῦνται θυσίας, ὁ Λάσκαρις καὶ αὐτὴν τὴν ὑπὲρ τῆς πόλεως ὀρμὴν αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ ἐλέγχεται ὑπὸ τῶν φίλων αὐτοῦ. Ἀμφοτέροις εἰσι προσφιλεῖς τῷ λαῷ τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀμφοτέροις ὠθοῦνται ὑπ' αὐτοῦ ὅπως καταλάβωσι τὸ δουκάτον. Ἀλλ' ἐξ ὅλων τούτων δὲν φαίνεται ἡμῖν ὅτι τὸ νεώτερον δράμα ἀντεγράφη ἐκ τοῦ ἀρχαιότερου, ὅτι ἡ Γισμόνδα ἐλήφθη ἐκ τῆς Δουκίσσης τῶν Ἀθηνῶν, ἂν μὴ προσαχθῶσιν ἐπιχειρήματα ἐπὶ τῶν κειμένων ἀμφοτέρων τῶν ἔργων ἐρειδόμενα, διότι, ὡς εἶπομεν, ἐπὶ ἀναλύσεων ἐρειδόμεθα καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν κειμένων αὐτῶν. Ἀλλ' οὐχ ἦττον ἡ ἰδέα ὅτι ὁ Sardou ἀνέγνω πρότερον τὸν Ραγκαβῆ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ἀδάσιμος Ὁ κ. Ραγκαβῆς, οὔτινος οὐδὲν ἀνεγνωμένον μετὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἔργου δημοσίευμα, εἶνε εὐτυχῆς δις ἥδη συμπεδὸν τῷ Sardou, ποιῶν τὴν Θεοδώραν καὶ τὴν Δουκίσσαν τῶν Ἀθηνῶν.

Καὶ ἥδη περὶ τῶν διδαχθέντων ἔργων ὑπὸ τοῦ ἐλλήνικου θιάσου ἐνταῦθα. Καὶ πρῶτον περὶ τοῦ καλλιτέρου ἐν τῷ συνόλῳ ἔργου τοῦ κ. Κορομηλά Ἀγαπητικοῦ τῆς Βοσκοπούλας, ὅπερ ἀναπολεῖ ἡμῖν ἐν μέρει τὰ βουκολικὰ δράματα τῶν Hardy, Racan καὶ Mairet. Περὶ τούτου ἐγράφησαν τὰ δέοντα πέρυσιν ἐν τῇ «Νεολόγου Ἑβδομαδιαία Ἐπιθεωρήσει» ὅτε τὸ ἔργον ἐπανελήφθη ἐν τῷ θεάτρῳ

Βέρδη, ὑποδειχθεισῶν τῶν τε ἀρετῶν καὶ ἐλλείψεων αὐτοῦ, ἐφ' ᾧ καὶ ἄσκοπον ἠγοῦμεθα τὴν ἐπάνοδον ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ ἔργον δύναται τις νὰ ἴδῃ πολλακίς, καλῶς καὶ μεμετρημένως διδασκόμενον. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐπαναληφθὲν τὸ πρῶτον κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐν τῷ θεάτρῳ Μνηματακίων, προσεὶλινυσε πολλὴν κόσμον, κρταχειροκροτήσαντα αὐτό. Περὶ τῆς ἐκτελέσεως δὲ προκειμένου παρατηροῦμεν ὅτι ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης. ὁ διαπλάσας τὸ σχῆμα τοῦ Μήτρου ἐν τῷ θεάτρῳ Βέρδη, τὸ ποίημα τῆς Βοσκοπούλας τοῦ μακαρίτου ἐθνικοῦ ποιητοῦ Ζαλακώστα δὲν ἔψαλεν, ἀλλ' εἶπεν ἢ, ὡς συνήθως λέγομεν, ἀπὴγγεϊλε διακεκομμένως, τιθέμενος παύλας ἐν τε ταῖς συλλαβοῖς καὶ ταῖς λέξεσιν, ὅπως ὅσον οἶον τε συμβαδίσῃ αὐτὸ τῇ συνοδουσίῃ τὸ ἦσμα δοκίστρα. Τὴν τοιαύτην ἐκφορὰν τοῦ ἡσματος, ἢν ἀπεμιμήθη τῷ παρελθόντι σαδδάτῳ καὶ ὁ Σφήκας, ὁ καλῶς ὑποδυσάμενος τὸ σχῆμα τοῦ Μήτρου, θεωροῦμεν ἐπ' οὐδενὸς λόγου σπριζομένην καὶ κακόζηλον. Τὸ ἦσμα, ἂν μὴ ψάληται, δύναται νὰ λέγηται μετὰ συγκινήσεως καὶ πάθους ἐνέχοντος τὴν δέουσαν ἀρμονίαν καὶ γλυκύτητα, ἄτε ὃν ἀνάμνησις γλυκεῖα, ἀφιμένης κατὰ μέρος τῆς μουσικῆς τοῦ ἡσματος, ἥτις δύναται νὰ ὑπάρχῃ ὡς εἰσαγωγή. Ἐν γένει ὁ κ. Σφήκας ἀπεμιμήθη ἐν πολλοῖς τὸν κ. Ταβουλάρην.

Τὸ σχῆμα τῆς Βοσκοπούλας ὑπεδέτετο ἐκτάκτως ἢ δεσποινίς Αἰκ. Βερώνη, ἥτις παρέστησεν ἡμῖν μελαγχολικὴν καὶ ρεμβάζουσαν βοσκοπούλαν, ἄτε ἔχουσαν πρὸ αὐτῆς τὸν μὴ ἀναγνωρίζοντα αὐτὴν πάλαι ἐρώμενον. Μετὰ πάθους δὲ ἔψαλε τὸ ἦσμα τῆς τελευταίας πράξεως, δι' οὗ γίνεταί ἢ μετὰ τὸσθν fatalité ἀναγνώρισις. Ἐκ τῶν ἄλλων ὑποκριτῶν ὁ κ. Δ. Βερώνης παρουσίασεν ἡμῖν ἐπιτυχῆ γέροντα ποιμένα τῆς Ἑλλάδος καὶ μετὰ πολλῆς μιμητικῆς τέχνης, πολλακίς δὲ ζωηρότατα ἐχειροκροτήθη ὑπὸ τοῦ ἀκροατηρίου. Ἡ ὄλη ἐκτέλεσις ἐπιτυχής.

— Εἶτα ἐπανελήθη ἢ Ἀδριανὴ Λεκουβέρρη τοῦ Scribe. Ἄπειρος κόσμος προσῆλθε κατὰ τὴν ἐνανάληψιν ταύτην, τὸ δὲ θέατρον ἦν πεπληρωμένον ἀπὸ ἀνοθεν ἕως κάτω, μηδεμιᾶς ὑπαρχούσης κενῆς θέσεως, προστεθέντων μάλιστα παραπληρωματικῶν καθισμάτων κατὰ τὴν ὀρχήστραν, τὸν διάδρομον καὶ τὸν πρὸ τῶν θυρῶν χώρον. Θεωρεῖα ἐζητήθησαν καὶ δὲν ὑπῆρχον, πολλοῖς δὲ ἠρνήθησαν εἰσιτήρια. Ἡ συρροὴ ἦτο ἀληθῶς ἐκτακτος. Ἐν τοῖς προσεληθούσι διακρίνοντο ἢ Α. Ἐξ. ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροκορδάτος μετὰ τῆς δεσποινίδος Χριστίνης Βαλτατζῆ, κατέχων τὸ ἕτερον τῶν παρὰ τὴν σκηνὴν μεγάλων θεωρείων, λίαν φιλοκάλως νύτρεπισμένον, ὁ β' γραμματεὺς τὴν ἑλλαν. πρεσβείας κ. Ἰω. Ρικάκης μετὰ τῆς κυρίας Ρικάκη, ὁ γεν. πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἐπ. Φίλων, ὁ γραμματεὺς ἀκόλουθος τῆς πρεσβείας Ζ. Δ. Καλλέργης, ὁ ἔξ. πρόεδρος τοῦ στ' δημοκρατικοῦ τμήματος Βλάκ βέης καὶ πλείοις τῶν γνωστῶν οικογενειῶν τοῦ Σταυροδρομίου. Τὸ θέατρον ἦν ἐκτάκτως πεφωταγωγημένον, τῶν κκ. Ψυχούλην προθυμοποιηθέντων ἵνα μεῖζονα λαμπρότητα παράσχωσιν εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἐσπερίδα.

Πρὸ τῆς ἐνάργεως ἐπαίχθη ὑπὸ τῆς ὀρχήστρας τὸ αὐτοκρατορικὸν ἐμβατήριον Χαμνδιέ, ὅπερ ἐπα-

νελήθη κατὰ τὴν ἔλευσιν τῆς Α. Ἐξ. τοῦ Βλάκ βέη, κατὰ δὲ τὸ τέλος τῆς α' πράξεως τοῦ δράματος, τῆς Α. Ἐξ. τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐλθόντος ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, ἐπαίχθη τὸ ἑλληνικὸν ἐμβατήριον. Ἀμφότεροι δὲ οἱ ἕμνοι ἠκούσθησαν ἐπὶ ποδὸς καὶ κατεχειροκροτήθησαν. Περὶ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἀρίστου δραματικοῦ ἔργου τοῦ Scribe εἶπομεν τὰ δέοντα κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ παράστασιν, νῦν σημειοῦμεθα ὅτι ἢ δεσποινίς Αἰκ. Βερώνη, ἥτις ἐν τῷ σχήματι τῆς Ἀδριανῆς διαπρέπει, πολλακίς καὶ ζωηρῶς ἐχειροκροτήθη, ἀνευφημήθη καὶ ἀνεκλήθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Κατὰ τὴν τελευταίαν πράξιν μάλιστα ἦτο ἀνεπίληπτος καὶ ἀνῆλθεν εἰς ὕψος δραματικῆς τέχνης ἀξιοζήλον.

Εἰκοσι συνεπληρώθησαν ἔτη ἐξ οὗ νεαρὸς ἀπεβίωσεν ὁ ποιητὴς τοῦ Καλλέργη Σπυριδῶν Βασιλειάδης, οὗ ἄσθι ἐν τῶν ἔργων ἢ Γαλατεία ἐδιδάσκετο ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου Μνηματακίων ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ δραματικοῦ θιάσου. Ἡ τραγωδία εἶναι γνωστὴ καὶ συνήθως ἐν τῷ δραματολογίῳ τῶν ἑλληνικῶν θιάσων, ὡς ἔχουσα μάλιστα ὀλίγα πρόσωπα. Τὸ τοιοῦτον δὲ ἀπαλλάσσει ἡμᾶς πάσης ἀναλύσεως καὶ ἐκτενοῦς κρίσεως, ἥτις γιγνομένη εἶδει νὰ περιλάβῃ καὶ τινα τῶν ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ἑλληνιστοῦ καὶ γυμνασιάρχου τοῦ ἐν Παρισίοις περιφύμου Λυκείου τοῦ Μεγάλου Λουδοβίκου Gidel γεγραμμένων ἐν τῷ ἐνδιαφέροντι καὶ σοφῷ βιβλίῳ αὐτοῦ: Μελέται ἐπὶ τῆς νεωτέρας ἐλληνικῆς ἐπιλογοῦ, ὅστις ἐκτενῆ τοῦ Καλλέργη νὰ ποιούμενος ἀνάλυσιν συμπληθῶ μὲν περὶ τοῦ ποιητοῦ ἐκφράζεται, καταδεικνύσι δὲ τὰς ἐλλείψεις αὐτοῦ. Ἀλλὰ καὶ ὅσα ἐπίσης ἢ Juliette Lamber λέγει περὶ τοῦ ποιητοῦ, ὃν σὺν τῷ ἀειμνήστῳ Δ' Παπαρηγοπούλῳ λαμβάνει ὡς τύπον καὶ πρότυπον τῆς νεωτέρας ποιητικῆς τῶν Ἀθηνῶν σχολῆς, καὶ περὶ τῆς Γαλατείας. Βεβαίως καὶ ὁ Gidel καὶ ἢ Lamber αὐστηρῶς ἀποφαίνονται περὶ τῶν δραματικῶν ἔργων τοῦ πολυκλαύστου ποιητοῦ, οὐχ ἦττον δὲν δυνάμεθα ν' ἀρνηθῶμεν ὅτι ἢ Γαλατεία ἔχει ἐλλείψεις καὶ ἰδιὰ ὡς ἔργον σκηνικόν, καίτοι ἐν τῷ συνόλῳ εἶνε καλόν.

Περὶ τῆς διδασκαλίας προκειμένου, λέγομεν ὅτι ἢ δεσποινίς Αἰκ. Βερώνη λίαν ἐπιτυχῶς καὶ μετὰ τέχνης ὑπεδέσαστο τὸ σχῆμα τῆς Γαλατείας, τηρήσασα τὴν δέουσαν ἀπ' ἀρχῆς ἐνότητά, ἀπαγγεῖλασα καλῶς. Ὁ λόγος αὐτῆς πάντοτε συνεβάδιζε τῇ ἐκφράσει τοῦ προσώπου, καὶ ταῖς κινήσει τῶν χειρῶν. Τὴν διαπρεπῆ καλλιτέχνηδα ζωηρῶς καὶ ἐπανελημμένως ἐχειροκρότησε τὸ ἀκροατήριον καὶ ἀνεκάλεσεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν ἀνευφημίαις. Ὁ δὲ κ. Σφήκας, ὅστις ὑπεδέσαστο τὸ σχῆμα τοῦ Πυγμαλίωνος, ἐπίσης ἐπέτυχε, μάλιστα κατὰ τὴν τετάρτην πράξιν, δικαίως δὲ ἐχειροκροτήθη.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

Ὁ ὑπεθεσῶν

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Π Ι Ν Α Ξ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Ε Ν Τ Ω. Γ'. Τ Ο Μ Ω.

Α

ΑΓΑΠΗΣ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑΙΣ, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου, 795.

ΑΓΙΑ (Ἡ) ΓΡΑΦΗ καὶ ἡ ὀρθολογιστικὴ κριτικὴ, ὑπὸ *Vetus Homo*, 563, 586, 613, 623, 643, 663, 683, 713, 724, 743, 783, 823, 343, 863, 883, 903, 923, 943, 963, 1023.

ΑΔΕΛΦΗ (Ἡ) τοῦ δεσμώτου, ὑπὸ Κορηλίας Α. Πρεβεζιώτου, 193.

ΑΘΗΝΑ-Ι Σ (Ἡ), ὑπὸ Ν. Παπαγιαννοπούλου, 885, 904, 924.

ΑΙΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ, ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, 39.

Α·Ι·ΝΩΝ (Ἡ φυλὴ), ὑπὸ Ρ. Β., 637.

ΑΙΣΘΗΜΑ (Τὸ) ὑπὸ Κορηλίας Α. Πρεβεζιώτου, 1038.

ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΣ ὁ Γ', 953, 973.

ΑΜΑΘΕΙΑ ΚΑΙ ΜΑΘΗΣΙΣ, ὑπὸ τῆς κυρίας Σαπφροῦς Κ. Ἀθανασιάδου, 387.

ΑΜΑΡΓΑΛΙΣ, ὑπὸ τῆς Κορηλίας Πρεβεζιώτου, 636.

ΑΜΠΕΛΟΥ (Ἡ καλλιέργεια), ὑπὸ Γ. Η., 875.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ (Αἱ ἐν Δελφοῖς), 765, 813, 896.

AVRIL, *François Coppée*, 480.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ. — Ἐπιγραφαὶ Φερῶν, ὑπὸ Ν. Ι. Γιαννοπούλου, 75. — Νεαὶ ἀνακαλύψεις ἐν Αἰγύπτῳ, 76. — Ἡ φθωτικὴ πόλις Ἐρετρία, ὑπὸ Ν. Γιαννοπούλου, 455, 478. — Ἀνέκδοτοι ἐπιγραφαὶ Ἐρετρίας, ὑπὸ Ν. Ι. Γιαννοπούλου, 600. — Ἀρχαιολογικά, 726. — Ἀρχαία ἐπιγραφή Κωφῶν, ὑπὸ Ν. Ι. Γιαννοπούλου, 984, 1013.

ΑΣΤΕΡΟΕΙΣ (Ἄ) Οὐρανός, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Θεοδοσίας Σωφρονιάδου, 896.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ. — Ὁ πλανήτης Οὐρανός, ὑπὸ Ν. Μ. 525. — Ἡ περὶ τὸν ἄξονα αὐτῆς [περιστροφή τῆς Ἀφροδίτης. — Οἱ ἐσχάτως παρατηρηθέντες τρεῖς κομήται, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, 5. — Τὸ ζῳδιακὸν φῶς, ὑπὸ Ν. Μοσχοπούλου 315. — Ὁ πλανήτης Ἄρης, ἐκ τοῦ γερμανικοῦ, 633.

ΑΥΔΩΝΙΑΣ (Τὰ πέντε χωρία), ὑπὸ Μ. Γεδεών, 673, 684, 703.

ΑΦΟΥΣΙΑ (Η) ὑπὸ Μ. Γεδεών, 723.

Β

ΒΑΓΔΑΤΗΣ (Ἄ) πὸ εἰς τὰς Ἰνδίας, ὑπὸ Κ. Ματζῆ, 233, 253.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ, 914.

ΒΙΟΣ (Ἄ) Ο), ὑπὸ Κορηλίας Α. Πρεβεζιώτου.

ΒΥΖΑΝΤΙΑΚΑ, Περὶ τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς σημασίας τῆς Ἐπαγαγωγῆς, ὑπὸ Α. Α. Θ., 844, 861.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ἐν Ρωσίᾳ, ὑπὸ Χρυσστ. Παπαδοπούλου, 445.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ, ὑπὸ Μ. Ν. Στ., 267.

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΝ (Δημῶδες) ἄσμα, ὑπὸ Π. Ν. Στ., 310.

Γ

ΓΑΜΟΣ (Ἄ) ἐν Ἀγγλίᾳ 783.

ΓΑΜΟΥ (Περὶ) τῶν ποιμένων τῆς Ὀθρυς, ὑπὸ Ε. Α., 938, 948, 955.

ΓΑΥΚΕΙΑ ΝΥΞ, ὑπὸ Κορηλίας Πρεβεζιώτου, 146.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ, ὑπὸ Ν. Μ. Στ. 337.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ (Η) καὶ ἡ διδασκαλία αὐτῆς ἐν τῇ δημοτικῇ σχολῇ, ὑπὸ Γ. Καρατζῆ, 656, 677, 695, 717, 733.

ΓΥΝΗ (Ἡ) ἐν Ἰαπωνίᾳ, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, 986, 1006.

Δ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ὑπὸ Ἰωάν. Ἀνδρεάδου. — *Mme Sans-Gêne, Les Rois, Une Faillite, Un Ennemi du Peuple*, 19. — Ἡ Ἀρτιγόνη τοῦ Σοφοκλέους ἐν Παρισίῳ — *Φαίδρα*, 58. — Ὁ Α. Ε. Febvre ἐν Κωνσταντινουπόλει, 118. — Ἡ Ἀρτιγόνη τοῦ Σοφοκλέους ἐν Παρισίῳ, *Gwendoline, Bérénice* τοῦ Ρακίνα, 179, 200. — Ὁ Febvre ἐν Κωνσταντινουπόλει, 219. — Τὸ νεώτερον ἑλληνικὸν θέατρον. — Τὰ Ἐλευσίνια Μυστήρια τῶν Silvestre καὶ Morand, 259. — Οἱ *Gabotins* τοῦ Pailleton, 299. — Ἐπιθεώρησις Θεάτρων Παρισίων, Νεξ τοῦ ἀπριλλίου ἐν Κέφ τοῦ Trarieux, 339. — Ρετσίνοιος δραματικὸς ἀγών. — Θαῖς τῶν Gallet καὶ Massenet. — *Tristan et Yseult* τοῦ Wagner. — *Fédora-Sarah Bernhard*, 439. — Τὸ ἐλευθερὸν θέατρον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἡ ἡμιόστη τῆς *Mignon*, 559. — Ὁ Α. Thomas καὶ ἡ *Mignon*, 578. — Θέατρα Παρισίων, 620. — Οἱ *Fagliacci*, Θέατρα Παρισίων, 639. — Σερβικὸς θίασος, τὸ νέον ἔργον τοῦ Σαμάρα, Θέατρα Παρισίων, 659. — Θέατρα Ἀθηνῶν, Ἡ 50ῖς τοῦ Got, 719. — Προμηθεὺς ἐν Ὀλύμπῳ, *Νεράϊδα, Γκόλφω*, ἡ κριτικὴ τοῦ θεάτρου καὶ αἱ γενικαὶ δοκιμαί, 759. — Ἡ κριτικὴ τοῦ θεάτρου παρ' ἡμῶν, Ἐκδρομὴ τῆς Γαλλικῆς Κομωδίας, — *Duchesse d'Athènes*, 800. — Διεθνὲς λυρικὸν θέατρον ἐν Μεδιολάνοις, 819. — Θέατρον Ὀμονόιας, Θέατρα Παρισίων, 839. — *La femme du Claude*, Διεθνὲς λυρικὸν θέατρον ἐν Μεδιολάνοις 860. — Ὁ Ὀθέλλος τοῦ Βέρδη ἐν Παρισίῳ, 900. — Ἰταλικὸς θίασος μελοδραματίων, 919. — Ἡ *Gismonda*, 939. — Ἡ *Gismonda* τοῦ Sardou καὶ ἡ Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Κλ. Ραγκαβῆ, 960, 979, 999. — Ἑλλ. Δραματικὸς θίασος, 999. — Σαπφῶ, 1019. — Ἡ *Gismonda* τοῦ Sardou καὶ ἡ Δούκισσα τῶν Ἀθηνῶν τοῦ Κλ. Ραγκαβῆ. — Ἑλληνικὸν θέατρον 1831. — *Χρονικά*, 20, 60, 100, 120, 140, 180,

260, 340, 380, 439, 586, 620, 640, 660, 720, 760, 780, 800, 820, 840, 860, 900, 920, 940, 960, 1000, 1020.

Ε

ΕΑΡΙΝΑΙ ΗΜΕΡΑΙ, ὑπὸ Κορημίας Πρεβεζιώτου, 313.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΦΩΤΑΓΓΙΑΣ, ὑπὸ Κορημίας Πρεβεζιώτου, 427.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ εἰς Δημήτριον Στεφάνοβηκ Σκυλίτσην, ὑπὸ Ἀχ. Παράσχου, 439.

ΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΕΣ, ὑπὸ Χρυσ. Παπαδοπούλου, 205, 225, 264, 293, 314.

ΕΛΛΗΝΟΒΛΑΧΙΚΩΝ ΜΥΘΟΛΟΓΙΩΝ (Τὸ Πνεῦμα), ὑπὸ Γ. Σαϊακτοῦ, 640.

ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ, ὑπὸ Κορημίας Πρεβεζιώτου, 294.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΔΙΑΦΟΡΑ, ὑπὸ Ἡλ. Γ. Βαλαμάνη, 854, 913, 1026.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ, Τὰ μαθηματικά ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 18^{ου} αἰῶνος, ὑπὸ Ἡλ. Γ. Βαλαμάνη, 883.

ΕΡΩΤΙΚΟΙ ΣΤΟΝΟΙ, ὑπὸ Ἀμπεδίνου πασοῦ Ντίνου, 419.

ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΚΑ, ὑπὸ . . . 492.

ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΕΛΛΗΝΩΝ, 1008.

Ζ

ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ, 28

ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΤΗ, ὑπὸ Camille Flammarion, 256.

ΖΗΛΟΥΣΙΑ ΛΑΙΚΟΣ, ὑπὸ τῆς δεσποινίδος Ἀλεξάνδρας Παπαδοπούλου, 94

Η

ΗΦΑΙΣΤΕΙΑΚΩΝ καὶ ΣΕΙΣΜΙΚΩΝ φαινομένων διάφοροι θεωρίαι, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, 595, 615.

Θ

ΘΑΛΑΣΣΑ (Ἡ), ὑπὸ Ἡλ. Γ. Βαλαμάνη, 944.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΑΣ (Χρονικά σημειώματα ἐν μοναχῆ καὶ ἐκκλησίας τῆς), ὑπὸ Δ. Α. Παραγωγίδου, 804.

ΘΕΣΠΡΩΤΙΚΑ, ὑπὸ Δ. Α. Παραγωγίδου, 335, 343. — Ἀρχαιολογίματα παρὰ τὴν Τσουρίαν, ὑπὸ Μ. Ι. Τσιάκα, 866.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ (τὸ ἐν Σικάγῳ) ὑπὸ Ν. Μοσχόπουλου, 43.

ΘΥΕΛΛΗΣ ΠΝΟΑΙ, ὑπὸ Κορημίας Πρεβεζιώτου, 366.

Ι

ΙΚΑΡΙΚΟΝ ΛΕΞΙΛΟΓΙΟΝ, ὑπὸ Περ. Ν. Στ., 496, 506.

ΙΟΥΝΙΟΣ, ὑπὸ Leconte de Lisle, 715

ΙΣΤΟΡΙΚΑ διάφορα ἀνέκδοτα ἔγγραφα, ἐκ Ἀλεξ. Λαυριώτου, 23 — Ἀνασκευὴ τῆς γνώμης Διονυσίου τοῦ Ἀλικαρνασσεως ἐπὶ τοῦ παρὰ Θουκυδίδη διαλόγου τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Μηλιῶν ὑπὸ Μιχ. Ζιάκα, 153, 183, 485. — Ἐμφύλιον τοῦ Χαρτοφύλακος, ὑπὸ Μ. Γ. 213. — Χρυσόβουλλον τῆς ἐπισκοπῆς Σταγῶν, ὑπὸ Ν. Ι. Γιαννοπούλου, 557. — Συμβολαὶ εἰς τοὺς ἐπισκοπικούς καταλόγους τοῦ μητροπολίτου Ἀμασειᾶς κ. Α. Ἀλεξούδη, ὑπὸ Μ. Παπανίκα, 618, 633. — Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν

χρονολογικῶν καταλόγων Ἀλεξούδη, ὑπὸ Ν. Γ. Μυσταχίδου, 645. — Βίος Ἁγίου Νικολάου τοῦ Νέου, ὑπὸ Ν. Γιαννοπούλου, 698, 715, 738, 746. — Ἀλυρού (Χρονικά σημειώματα), ὑπὸ Ν. Ι. Γιαννοπούλου, 915, 927. — Συμβολαὶ εἰς τοὺς ἐπισκοπικούς καταλόγους τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀμασειᾶς κ. Ἀνθίμου Ἀλεξούδη, ὑπὸ Ν. Ι. Γιαννοπούλου, 1033.

Κ

ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ (Αἱ ἐπὶ τῶν) μελέται τοῦ Λουμβρόζου, ὑπὸ Γ. Κ. Λαζαρίδου, 1017, 1024.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ — Περὶ μουσικῆς, ὑπὸ Ἀνδρέου Σπαθήρη, 29.

ΚΑΡΝΩ ΣΑΔΗ, 647.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΑΥΓΟ (Τὸ), ὑπὸ Κορημίας Α. Πρεβεζιώτου, 475.

ΚΟΜΗΤΑΙ (οἱ ἐσχάτως παρατηρηθέντες), 8

ΚΟΥΓΑΛΙΣ (ἡ νῆσος) ὑπὸ Μ. Γεδεών, 773, 793.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΛΛΙΑΔΗΣ, ὑπὸ Ὁδ. Ἀνδρεάδου, 134.

Λ

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ — Ἡ ἐροτὴ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος εἰς τὰ Κούρηντα, ὑπὸ Μ. Ι. Ζιάκα, 625.

ΛΑΟΚΟΩΝ τοῦ Lessing, μετάφρασις τῆς δεσποινίδος Ὁλγας Λαζαρίδου, 63, 83, 103, 123, 143, 165, 189, 203, 223, 243, 263, 286, 302, 323, 355, 375, 395, 433, 458, 479, 493, 514, 533, 553.

Μ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ (Διπλογραφίαι) ὑπὸ Φ. Καλογήρου, 777.

ΜΑΘΗΤΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ, ὑπὸ Μ. Ι. Ζιάκα, 654.

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΝ (Τὸ) ἐπὶ τῶν Ρωμίων, 53.

ΜΕΣΗΣ ΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ (περὶ τῆς ἐν Γερμανίᾳ), ὑπὸ Ὁδ. Ἀνδρεάδου, 665.

ΜΙΑ ΝΥΞ ΕΝ ΙΟΥΔΑΙΑ, ὑπὸ Armand Silvestre, 154.

ΜΠΕΣΣΑ (Η), ὑπὸ Χρ. Σαμαρτίδου, 47.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ἐν τῇ διαλέκτῳ τοῦ Πόντου, ὑπὸ Δημοσθ. Οἰκονομίδου, 523, 543, 564, 583, 603.

Ν

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁ Β' (ὁ Αὐτοκράτωρ) 958 Νεφελοστεπτον (Τὸ) ὄρος ὑπὸ Κορημίας Α. Πρεβεζιώτου, 1016.

Ξ

ΞΕΝΙΣΜΟΙ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ γλώσσῃ, ὑπὸ Μ. Ι. Κεγάλα, 333, 353, 373, 393, 415, 433.

Ο

ΟΛΥΜΠΙΑΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ (Ἀνασώστασις), 987.

ΟΝΑΡ ΚΑΙ ΣΤΟΡΓΗ, ὑπὸ Κορημίας Α. Πρεβεζιώτου, Β.

ΟΥΓΚΩ (ΒΙΚΤΩΡ), ὑπὸ Raoul de Bosières, 73, 85, 104.

Π

ΠΑΙΔΕΥΣΙΣ (Ἡ ἐν Γερμανίᾳ) ὑπὸ Ὁδ. Ἀνδρεάδου, 975, 993.

ΠΑΠΥΡΩΝ (Σταχυολογήματα ἐκ τῶν) ὑπὸ Mahaffy, 34.
ΠΑΡΑΜΥΘΙΑΣ (Ἄπὸ) εἰς Διχούνη, ὑπὸ Μ. Ι. Ζιάκα, 825.
ΠΑΡΑ ΤΟ ΚΥΜΑ, ὑπὸ Κορηλιάς Α. Πρεβεζιώτου, 917, 935.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ τινὲς περὶ ἐπισκοπικῆς προεδρείας καὶ τῆς φράσεως καὶ «τόπον ἐπέχων», ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Σμύρνης κ. Βασιλείου, 14.

ΠΑΣΧΑ (ΤΟ) ὑπὸ Κ., 463.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ (Οἰκουμενικόν) Ἡ παραίτησις τοῦ πατριάρχου, 983.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΚΑΘΟΛΟΥ, ὑπὸ Θ. Κόρτη, 753, 776.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ, ὑπὸ Ι. Π. Ἰωαννίδου, 936.

ΠΟΙΗΤΗΣ (Ὁ), ὑπὸ Κορηλιάς Πρεβεζιώτου.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ, ὑπὸ Μ. Ε. Μεγαλοπούλου, 1, 24, 41, 61, 81, 101, 121, 141, 161, 181, 201, 221, 241, 261, 281, 301, 321, 341, 361, 381, 401, 421, 441, 461, 481, 501, 521, 541, 561, 581, 601, 621, 641, 661, 681, 701, 721, 741, 761, 781, 801, 821, 841, 861, 881, 824, 904, 924, 944, 964, 984, 1001, 1002, 1024, 1022.

ΠΟΛΚΑ (Ἡ) τῶν ἐρώτων, ὑπὸ Κορηλιάς Πρεβεζιώτου, 598.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ (Τὰ), κατὰ τὸν ! iek ns, 933.

ΠΡΟΛΟΓ (Περὶ) καὶ πολιτισμοῦ, ὑπὸ Καλλινίκου Δελικάνη, 1003.

ΠΡΩΤΗ (Η) συνάντησις, ὑπὸ Ἡλ. Α. Σταύρου, 538.

ΠΡΩΤΗΣ ΜΑΙΟΥ (Τὸ ρόδον τῆς) ὑπὸ Κορηλιάς Πρεβεζιώτου, 575.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ (Στήν), ὑπὸ Μ. Μαλακῶση, 548.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ (Η) τῆς Βοσκοπούλας, ὑπὸ Κορηλιάς Α. Πρεβεζιώτου, 173).

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ, ὑπὸ Παύλου Ἐρμάνου, 213.

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ (ἐπιστολή), ὑπὸ Κ. Μεταξῆ, Βουπολίτου, 167.

Ρ

ΡΗΙ ΒΑΝ ΓΟ-ΓΚΑ, ἐκ τῶν τοῦ Irving, 15.

Σ

ΣΕΙΣΜΟΙ (Οἱ ἐν Ἑλλάδι), 518.

ΣΕΙΣΜΟΥ (Ἐπιστημονικὴ ἐξέτασις τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει) ὑπὸ Ἡλ. Γ. Βαλασαμάκη, 693, 714.

ΣΗΜΑΝ ΚΑΙ ΜΠΑΠΤΙΧΕΡ, 27, 46.

ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ ΣΚΥΛΙΤΣΗΣ (Δημήτριος), 93.

ΣΥΜΠΛΗΓΑΔΕΣ (ΑΙ), 67.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΑΣΙΑΝΟΛΟΓΩΝ (Τὸ δέκατον), 853.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΑΣ (Τὸ ἐν Βουδαπέστη), 793, 815, 835, 857, 873.

ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΩΝ ΦΥΣΙΟΛΟΓΩΝ (Τὸ ἐν Βιέννῃ), 877, 899, 907.

Τ

ΤΙ ΝΑ ΨΑΛΩ, ὑπὸ Κορηλιάς Πρεβεζιώτου, 93.

ΤΟΛΣΤΟΙ (Ὁ κόμης Λεών) ὑπὸ Nicolas Jagosciene, 546, 573

ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΚΑ. — Ναρβάκιον ὄρος καὶ ὁμώνυμος πόλις, ὑπὸ Ν. Ι. Γιαννοπούλου, 25.

ΤΡΩΙΚΑ, ὑπὸ Bötticher, 95, 113, 145.

ΤΡΩΙΚΑ, ὑπὸ Schræder, 219, 276.

ΤΣΑΚΩΝΩΝ (Ἡ ἔθνογραφικὴ θέσις) ὑπὸ Albert Thumb, 755, 763, 803.

Υ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, 746, 774.

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, 489, 844.

ΥΜΝΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Ὁδ. Ἀνδρέαδου, 538.

ΥΜΝΟΥ Εἰς ΑΠΟΛΛΩΝΑ (Μετρικὴ ἀνάλυσις), ὑπὸ Μ. Παρανίκα, 540.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΦΥΛΑΘΝ ΔΡΥΝ, ὑπὸ Κορηλιάς Πρεβεζιώτου, 736.

Φ

ΦΙΑΙ (Τὸ), ὑπὸ Κ. Λιβιεράτου, 1017.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ. — Περὶ τῆς περιγρήσεως τοῦ Νέου Ἀνακρίστος καὶ τοῦ συγγραφέως αὐτῆς, ὑπὸ Κωνστ. Καλλιᾶδου, 403.

— Περὶ τοῦ Γκαΐτε ὡς λυρικοῦ ποιητοῦ, ὑπὸ Ν. Γιαννουλάτου, 453, 473. — Περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐλευθερίου ἀγωγῆς τῶν παιδῶν, ὑπὸ Πτ. Παπαγγέλη, 839. — Αἱ Τύχαι τοῦ Τηλεμάχου τοῦ Φενελῶνος, ὑπὸ Κωνστ. Καλλιᾶδου, 567, 593, 605.

ΦΥΛΑΟΡΡΟΙΑ (Ἡ) ὑπὸ . . . 978

ΦΥΣΙΚΟΧΗΜΙΚΑ. — Περὶ θερμότητος, ὑπὸ Η. Γ. Βαλασαμάκη, 245, 273, 283, 305, 327, 345, 363, 383, 417, 423, 443, 465, 483, 503.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑ — Τὸ φυσιολογικὸν φῶς, ὑπὸ Ἡλ. Βαλασαμάκη, 784.

ΦΩΤΙΚΗΣ (Περὶ τῆς) ὑπὸ Δ. Α. Πανάγιωτίδου, 735.

Χ

HELMHOLTZ (Φερδινάνδος), ὑπὸ Ἡ. Ι. Βαλασαμάκη, 856.

ΧΕΙΜΩΝ, ὑπὸ τῆς Κορηλιάς Α. Πρεβεζιώτου, 32.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, ὑπὸ Κορηλιάς Α. Πρεβεζιώτου, 495.

Ψ

ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ (Περὶ) καὶ τῶν ψαλμῶν τοῦ Δαβὶδ, ὑπὸ Ἀλεξ. Λαυριώτου, 498.

ΨΥΧΗΣ ΙΑΤΡΟΣ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὑπὸ Ch. Lénèque 3.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ, ἐν πᾶσι τοῖς τεύχεσι.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑΙ.

ΕΠΙ ΤΗΣ ΦΑΙΑΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ, Leon de Tinseau. Ἰδιαιτέρα σελιδοποιήσις.

ΛΙΝΑ, ὑπὸ Charles Vincent, μετάφρασις Κ. Α. Π.

ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ ΙΣΧΥΡΟΤΕΡΟΣ, ὑπὸ Leon de Tinseau. Ἰδιαιτέρα σελιδοποιήσις.

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΟΥ ΤΕΚΝΟΥ, Georges Ohnet, μετάφρασις Κ. Α. Π. Ἰδιαιτέρα σελιδοποιήσις.